

DIVINE SONG

เพลงพระเจ้า

神曲

ความรูះ เก็งกิ เขียน

เกวลิน ลิขิตวิทย์ยาวุฒิ แปล

DIVINE SONG

เพลงพระเจ้า

神曲

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

คาวามูระ เก็งกิ เขียน
เกวลิน ลิขิตวิทย์ฯ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

ลูกเสียชีวิตกะทันหัน พ่อแม่ พี่สาวล้วนสะเทือนใจ ทุกคนดิ้นรนหาทางพ้นจากความโศกเศร้า แต่กลับกลายเป็นการทำร้ายกันและกันทางจิตใจ บางคนหันไปพึ่งพาพระเจ้า ก็ไม่ใช่เรื่องผิด แต่การตัดสินใจครั้งนี้ถูกต้องหรือไม่

เด็กสี่คนถูกชายชุดดำฆ่าอย่างไร้ปราณี ครอบครัวยุติเสียชีวิตรวมตัวกันก่อกำเนิด “เสียงแห่งนิรันดร์” ที่เข้ามาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้เคียวโกะ แม่ผู้สูญเสียลูกชาย มีรอยยิ้มได้อีกครั้ง

คามูระ เก็งกิ (ผู้เขียน) เป็นทั้งโปรดิวเซอร์ภาพยนตร์ดัง “Confession” “A Villain” “Moteki” “Wolf Children’s Rain and Snow” และ “Your Name” ได้รับรางวัลโปรดิวเซอร์ภาพยนตร์ นอกจากนี้ยังเป็นผู้กำกับและนักเขียน “If Cats Disappeared from the World” แปลและตีพิมพ์ในหลายประเทศ อีกทั้ง DIVINE SONG เพลงพระเจ้า ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิง Japan Booksellers’ Award 2022 (本屋大賞)

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกุ พร้อมพานักอ่านไปสำรวจความคิด ความเชื่อ ที่อยู่ในใจของแต่ละคน เบื้องลึกเบื้องหลังของครอบครัวด้นโนะ เหมือนขึ้นส่วนลึกขั้ววิญญาณลงทีละชั้น ค่อยๆ สุกเบาๆ ให้เราประหลาดใจ คาดเดาความจริงไปเรื่อยๆ กระทั่งเมื่อจิ๊กซอว์ประกอบเสร็จสมบูรณ์ อาจไม่ใช่ภาพอย่างคิดไว้เลยก็ได้

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกุ

จากใจนักแปล

ทุกครั้งที่ได้อ่านข่าวความเสียหายจากลัทธิหรือความเชื่อประหลาดจากทั่วโลก สิ่งที่ชวนสงสัยเสมอมาคือ ทำไมผู้คนถึงหลงเชื่อในสิ่งเหล่านี้ ทั้งๆ ที่บางครั้งสิ่งที่พวกเขาเชื่อดูหลุดไปจากสามัญสำนึกของคนส่วนใหญ่และความเป็นจริงไปมากโข

แม้จะสงสัยแต่คนเราจะทำความเข้าใจหรือคิดหาเหตุผล ด้วยคิดว่าเราคงไม่มีทางเข้าใจโลกของพวกเขาได้

และโลกนั้นคือโลกที่หนังสือของ คามูระ เก็งกิ เล่มนี้พาเราเดินเข้าไป

การสูญเสียลูกชายคนเล็กทำให้ครอบครัวดันโนะพังทลาย และนั่นคือจุดเริ่มต้นของการเดินทางเข้าสู่ “เสียงแห่งนิรันดร์” ของครอบครัวร้านขายนกเล็กๆ ครอบครัวนี้

มิจิโอะ... พ่อ หัวหน้าครอบครัวที่พยายามดึงครอบครัวกลับมาจากสิ่งที่ตัวเองไม่เชื่อ ทั้งๆ ที่จิตใจของตัวเองก็ไม่เข้มแข็ง เหมือนไร้ซึ่งความเชื่อใดๆ

เคียวโกะ... แม่ ผู้เชื่อสุดใจในวิถีทางของเสียงแห่งนิรันดร์ ด้วยเชื่อว่าสักวันหนึ่งท่านผู้เป็นนิรันดร์จะพาให้เธอได้พบ คานาตะ ลูกชายที่เสียชีวิตไปแล้วที่ดินแดนแห่งนิรันดร์อีกครั้ง

คานน... ลูกสาว ก้าวเข้าสู่การร้องเพลงประสานเสียงด้วยการชักจูงของแม่ ถูกบอกให้เชื่อในบางสิ่งบางอย่างมายาวนาน และเริ่มตั้งคำถามกับความเชื่อนั้น

จิตใจที่แหลกสลายหลังสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก ยากเหลือเกินจะกอบรกลับมาให้เหมือนเดิม มีเพียงความเชื่อในบางสิ่งเท่านั้นที่ทำให้ยังมีชีวิตอยู่ต่อไป

แต่ความเชื่อที่ยึดถือโดยไร้ข้อกังขาในยามจิตใจพังภินที่ไร้ที่พึ่งนั้น เป็นคุณหรือโทษกันแน่

ความเชื่อที่แท้ พระเจ้าที่แท้ คืออะไร

ชวนพลิกหน้ากระดาษ ค้นหาคำตอบและตั้งคำถามไปด้วยกันค่ะ

เกวลิน ลิขิตวิทยาคุณิ

บทนำ

เลือดสดๆ สาดกระจายอยู่ ณ ปลายถนนสายสี่เทา

มีดล้าสัตว์เปื้อนเลือดสองประกายยามกระทบแสงแดดแรงกล้า
ภาพเด็กๆ นอนเลือดอาบปรากฏต่อรถยนต์ที่แล่นผ่านถนนใหญ่อย่างต่อเนื่องเหมือนกดรีดรีดเตอร์

หน้าประตูโรงเรียนประถมที่ตั้งอยู่สุดทางแยกของถนน ผู้ชายผมยาวยุ่งเหยิงใส่ชุดสีดำหัวจดเท้า กำมีดในมือทั้งสองแน่น ไหล่กวักกลุ่มเด็กนักเรียนสะพายกระเป๋าวิ่งหนีกระเจิดกระเจิง เสียงกรีดร้องที่ควรดังก้องกลับถูกกลบด้วยเสียงกระหึ่มของรถยนต์ที่วิ่งผ่านคันแล้วคันเล่า

ไฟจราจรเปลี่ยนสี รถที่สัญจรไปมาหยุดลง ความเงียบงันเข้าปกคลุม สุดสายตาที่มองเห็นอีกฝั่งของทางม้าลายมีหมวกสีเหลืองที่เด็กนักเรียนสวมเพื่อความปลอดภัยกระจายอยู่ทั่ว เด็กๆ เลือดไหลออกจากคอและใบหน้า ล้มอยู่กับพื้น

ผมค่อยๆ นับจำนวน หนึ่ง, สอง, สาม ที่ทำแบบนี้เพราะกำลังพยายามทำความเข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น หก, เจ็ด, แปด, เก้า

เด็กน้อยร่างเล็กกว่าคนอื่นคลานอยู่กับพื้นและร้องครางอย่างน่าเวทนา ได้ร่างของเขามีกองเลือดชั้นราวกับช็อกโกแลตที่หลอมละลาย ขยาย

กว้างขึ้นอย่างรวดเร็วจนเหมือนกตกกรอภาพวิดีโอไปข้างหน้า สิบ, สิบเอ็ด, สิบสอง กลิ่นเลือดลอยตามลมมากระทบจมูก กลิ่นคารของชีวิต หน้าอกเสียวด้วยสีแดงเข้ม มีรูปนกตัวหนึ่งที่เห็นจนคุ้นชิน มันคือแผ่นผ้าเครื่องหมายขึ้นเล็กดูคล้ายนกขมิ้นสีเหลือง เสียงที่ได้ยินเมื่อไม่กี่สิบวินาทีก่อนที่ว่่า ตรงนี้ก็ได้รับพ่อ! กลับเข้ามาในโสตประสาทอีกครั้ง

ใบมีดมีเลือดหยดตึงยังคงอยู่ในมือชายชุดดำ ขณะที่เขาเดินออกมาทางม้าลายด้วยท่าทางราวเดินรำ ชายคนนั้นอยู่ห่างออกไปราวสิบเมตร แต่เขาหมกลับก้าวไม่ออก ไม่รับรู้ประสาทสัมผัส ราวกับอวัยวะต่ำกว่าหัวเข่าหายไปจนหมดสิ้น ชายชุดดำยืนอยู่บนทางม้าลาย เขาไม่มองมาทางนี้เลยสักนิด สายตาเขาทอดไปไกล ขยับริมฝีปากถี่ๆ เหมือนนกส่งเสียงร้องท่ามกลางความเงียบนั้น ผมได้ยินท่วงทำนองที่เคยได้ฟังจากไหนสักแห่ง

ลองคิดดูแล้ว ผืนฟ้าของบ้านเกิดช่างห่างไกลเหลือเกิน

ไอ้ พ่อจ้่าแม่จ้่า เป็นอย่างไรกันบ้าง¹

สัญญาณไฟข้ามถนนกะพริบ เขียว, ดำ, เขียว, ดำ, แดง ชายคนดังกล่าวร้องเพลงเหมือนให้เข้าจังหวะนั้น ทำนองดนตรีชวนให้หวนคิดถึงเสียงที่ได้ยินจากสัญญาณไฟจราจรหน้าอาคารที่ผมเคยอาศัยอยู่

นี่แม่ ผมถามสิ่งที่ตัวเองคาใจมาตลอดว่่า เมื่อตอนแม่อายุเท่าผมตอนนี เพลงนี้มันเพลงอะไรเหรอ

เพลง “ผืนฟ้าบ้านเกิด”² เพลงพื้นเมืองของสกอตแลนด์นะ

แม่ตอบขณะเก็บผ้าที่ตากตรงระเบียงห้องซึ่งแดดส่องดี แม่ตอบอย่างไม่ลังเล ราวกับเตรียมคำตอบไว้แล้วเพื่อถูกถามซ้ำสักวัน เมื่อผม

¹ 「思えば遠し 故郷の空 ああ わが父母 いかにおわす」 มาจากเนื้อเพลง 『みだれ髪』 ของ โยซาโนะ อากิโกะ นักร้องหญิงผู้มีชื่อเสียงในช่วงยุคเมจิถึงยุคไทโช

² เพลง 故郷の空 ของประเทศญี่ปุ่นได้ทำนองเพลงมาจากเพลง “Comin’ Thro’ the Rye” ซึ่งเป็นเพลงพื้นเมืองของสกอตแลนด์

ได้ยืนทำนองเพลงที่ชวนหวนคิดถึง มันก็เรียกภาพในตอนที่นั้นให้กลับเข้ามาในความทรงจำอีกครั้ง

รถยนต์บนถนนตรงหน้าเริ่มสัญจรไปมาอีกครั้ง ชายชุดดำยังคงเดินแทรกระหว่างรถเหล่านั้น ด้วยท่วงท่าราวกับนักกายกรรมแล้วร้องเพลงต่อไป มองดูเหมือนการร่ายรำอย่างประหลาด เสียงบีบแตรดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง กลิ่นเลือดสดๆ อบอวล “ไอ้บ้าเอ๊ย” เสียงคำทอด้งออกมาจากรถยนต์

ลองคิดดูแล้ว ผืนฟ้าของบ้านเกิดช่างห่างไกลเหลือเกิน

ไอ้ พ่อจ๋าแม่จ๋า เป็นอย่างไรกันบ้าง

ใบหน้าเปรี๊ยะเปื้อนเลือดของชายชุดดำเงยขึ้นฟ้า เขาร้องเพลงท่อนนั้นซ้ำๆ ราวกับพรั่คำอธิษฐานให้เด็กๆ เหล่านั้นฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา ทว่าบรรดาร่างที่ล้มจมกองเลือดหน้าประตูโรงเรียนไม่ขยับเขยื้อน ผืนฟ้าของบ้านเกิดช่างห่างไกลเหลือเกิน

ชั่วพริบตานั่นเอง เสียงบีบแตรกระหึ่มดังขึ้นพร้อมรถบรรทุกพุ่งตรงเข้ามาและชนชายคนนั้นจนร่างกระเด็น เสียงสั้นๆ เบาๆ ราวกับเครื่องบินดินเผาถูกทุบเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยดังขึ้น พร้อมกับเสียงเพลงที่หยุดลง

บทที่ 1

ดันโนะ มิจิโอะ

1

ม่านเปิดออก แสงอาทิตย์ยามเช้าสาดส่องเข้ามา เสียงนกร้องจ๊อจ๊ากดังทวีความรุนแรงขึ้น วอลเปเปอร์ลายก้อนเมฆฟุ้งราวขนมสายใหม่บนท้องฟ้าสีครามส่องสว่างด้วยลำแสงแนวเฉียง

นาฬิกาสีน้ำตาลเข้มแขวนอยู่บนท้องฟ้าบอกเวลาแปดโมงครึ่ง ดันโนะ มิจิโอะ เริ่มงานด้วยการทำความสะอาดกรงนกซีบร้าพินช์ใกล้ประตูทางเข้าเหมือนเช่นเคย เขาดึงถาดที่อยู่ข้างใต้ออกมา กำจัดกระดาษหนังสือพิมพ์ที่เต็มไปด้วยเศษอาหารและขี้นก แล้วปูกระดาษแผ่นใหม่ลงไป เติมน้ำที่มีส่วนผสมของข้าวฟ่าง ลูกหม่อน และอื่นๆ แล้วเปลี่ยนน้ำพลางชำเลื่องมองจะงอยปากสีส้มจิกกินอาหาร

มีกรงนกราวสามสิบกรงเรียงรายอยู่ตามแนวนั่ง นกกระจอกตัวเล็กแยกกันอยู่เป็นคู่แบ่งตามชนิด นกหงส์หยกเกาะเรียงกัน นกคอกคาทิลจ้องมองมาทางเขา นกคีรีรูปนกร้องเสียงสั้นๆ และนกโซไคตีฟินช์กระโดดไปมา เหล่านกตัวน้อยส่งเสียงร้องแข็งแสบินไปมาอยู่เหนือคีระะมิจิโอะที่นั่งคุกเข่าทำงานอยู่

มิจิโอะใส่ใบผักกวาดตุงญี่ปุ่นไว้ในกรง เป็นสัญลักษณ์ว่าเรียบง่าย แล้วทุกกรงที่ทำเสร็จ กรงหนึ่งใช้เวลาประมาณห้านาที เขาต้องใช้เวลาสองชั่วโมงครึ่งกว่าจะเสร็จทั้งหมด แม้หลังจากเปิดร้านตอนสิบโมง เขาก็ยังต้องจัดการกรงนกพร้อมๆ กับดูแลลูกค้าไปด้วย เขายับมือทำงานต่อไปอย่างเงียบๆ ท่ามกลางเสียงเหล่านกร้องดูคล้ายกำลังต่อสู้กับจักจั่นภายในร้านอบบอวล์ไปด้วยกลิ่นธูปพีชและขนนก

เมื่อเปลี่ยนอาหารในกรงที่สี่เสร็จ เริ่มคิดว่ากรงของนกฟินช์ที่กำลังขยับจะอวยปากสีสดไม่หยุด เขาก็เหงื่อออกโชกกาย เขามือดันแหวที่พอกพูนด้วยไขมันส่วนเกินไว้ขณะยืนขึ้น แล้วตรงไปยังเครื่องคิดเงินที่อยู่หลังร้าน หยิบกระดิกน้ำที่วางอยู่ข้างเครื่องคิดเงินขึ้น เสียงน้ำแข็งกระทบกันดังก้องแก้งภายในกระดิก เขาเปิดฝากระดิกน้ำออก แล้วจดกับริมฝีปาก ดื่มน้ำชาขาวบาร์เลย์ดังอื่นๆ ด้วยความกระหาย เขาเช็ดเหงื่อที่แตกพลั่กตั้งแต่หน้าผากลงมาถึงลำคอด้วยผ้าขนหนูที่พาดอยู่บนบ่า แล้วก็เพิ่งสังเกตเห็นว่าผมยาวขึ้นมากแล้ว ต้องไปตัดอยู่เรื่อยๆ เลยสินะ เขาก็พำกับตัวเอง สามเดือนได้แล้วละมังที่เขาไปโกนผมทั้งหัวที่ร้านตัดผมชาย ตรงหน้าสถานีในราคาหนึ่งพันสองร้อยเยน

บ้านไม่ส่งเสียงเอี้ยดอาดเล็กน้อย ไม่นานเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินลงบันไดมาจากชั้นสอง

“คานน ตื่นแล้วหรอ”

มิจิโอะวางกระดิกน้ำลงแล้วเปิดประตูบานเลื่อนด้านหลังเครื่องคิดเงินที่เชื่อมระหว่างส่วนของร้านและที่พักอาศัย เห็นข้อเท้าผอมๆ เดินลงบันไดมา

“ร้อนจัง...”

เดียวโกะเอ่ยด้วยเสียงแหบแห้งของคนเพิ่งตื่นนอน เสียงนกร้องดังขึ้นกว่าเดิมราวกับต้อนรับภรรยาของเขาที่สวมรองเท้าแตะเดินเข้ามาในร้าน เหล่านกน้อยพากันร้องเสียงดังสนั่น ทว่าน่าแปลก เสียงนั้นกลับฟังดู

เป็นการประสานเสียงที่ไพเราะ พวกมันต่างรู้ว่าร้านแห่งนี้ใครเป็นเจ้าของ

“เป็นอะไรไป ยังเข้าอยู่เลยนะ”

มิจิโอะร้องเสียงหลง เขารีบคว้ารีโมตเครื่องปรับอากาศแล้วกดสวิตช์เปิด อากาศที่ยังอุ่นอยู่ไหลออกมาจากช่องลมของเครื่องปรับอากาศ

“ฉันจะช่วย”

“เอ๊ะ”

เคียวโกะเริ่มทำความสะอาดกรงนกกระจอกขวาโดยไม่รอคำตอบจากมิจิโอะ เข้มนาฬิกาบอกเวลาเลยเก้าโมงมาห้านาที พอมิจิโอะเอื้อมมือไปจับกรงนกไซตี้ฟิ้นท์ เคียวโกะก็มายืนข้างๆ แล้วบอกว่าฉันทำเองวันนี้วันจันทร์ ต้องสั่งอาหารกับอะไรต่อมิอะไรไม่ใช่หรอ

หลายเดือนมานี้ อย่าว่าแต่ออกมาที่ร้านเลย เคียวโกะไม่ตื่นก่อนเที่ยงด้วยซ้ำ แม้จะรู้สึกสับสนอยู่บ้าง แต่มิจิโอะก็กระซิบบอกขอบใจแล้วไปที่เคาน์เตอร์คิดเงิน เขาเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก สั่งอาหารนกจากเว็บไซต์ร้านขายส่งที่คุ้นเคยกันดี แล้วตรวจดูข้อมูลนกใหม่ที่จะเข้าร้าน เขาเงยหน้าจากหน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นระยะเพื่อสังเกตท่าทีของภรรยา เธอให้อาหารนกด้วยมือหนึ่งๆ ซ้ำๆ เหล่านกกระจอกต่างจิกปลายนิ้วของเคียวโกะราวกับยินดีที่เห็นแม่ของพวกมันกลับมา

ร้านขายนกดันโนะตั้งอยู่ที่ชั้นหนึ่งของบ้านเก่าๆ ทุ่มหลังคากระเบื้อง

แม่ของเคียวโกะบอกว่าบ้านหลังนี้สร้างขึ้นเมื่อประมาณเจ็ดสิบปีก่อน เริ่มจากการขายอาหารไก่ให้เพื่อนบ้านที่เป็นเกษตรกรช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง จากนั้นก็เข้าสู่ช่วงที่ต้องดูแลนกกระทาและนกพิราบสื่อสาร กระทั่งมาขายนกสวยงามขนาดเล็กจนถึงตอนนี้

เมื่อแปดปีที่แล้วมิจิโอะแต่งงานเข้าบ้านเคียวโกะแล้วรับช่วงต่อกิจการร้านขายนกของครอบครัวเธอ ก่อนมาทำงานร้านขายนก มิจิโอะไม่มีงานประจำเป็นหลักแหล่ง

เขาหลงใหลเบสไฟฟ้ามาก ซึ่งเริ่มเล่นเพราะวงฟังก์ที่ฟังสมัยเรียนมัธยมปลาย หลังจากสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ติดไปหนึ่งปีและเข้ามหาวิทยาลัยแถวบ้านได้ เขาก็เอาแต่เล่นดนตรีกับวงของชมรมจนแทบไม่ได้เข้าเรียน เขาไม่หางานทำ แต่ตั้งวงเครื่องดนตรีสามชิ้นต่อยอดจากกิจกรรมชมรมร่วมกับกีตาร์พร้อมนักร้องนำและมือกลอง แล้วเดินทางเข้าโตเกียวโดยไม่ฟังคำคัดค้านจากพ่อแม่ ใช้วันเวลาวนอยู่กับการขึ้นแสดงตามไลฟ์เฮาส์ในโตเกียว ทำซีดีขาย พร้อมกับทำงานพิเศษในร้านเหล้าและร้านสะดวกซื้อไปด้วย

นักร้องนำของวงเขาหน้าตาดีพอสมควรจึงมีค่ายเพลงขนาดกลางมาทาบทามเซ็นสัญญา แต่ก็ได้แค่เข้าไปค้างเติ่งอยู่ในแผนกพัฒนาศิลปินและเวลาก็ผ่านไปเรื่อยๆ โดยไม่มีโอกาสได้เดบิวต์

ตอนอายุสี่สิบกลางๆ เขาแต่งงานกับผู้หญิงอายุน้อยกว่าสองปีทำงานอยู่ในบาร์ที่เขาไปดื่มเป็นประจำ แต่หลังจากนั้นไม่ถึงสามปีเธอก็ออกจากบ้านไป ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเพื่อนในวงก็แย่ลงเรื่อยๆ วงเลยยุบไปแทบจะพร้อมๆ กับที่เขาหย่า หลังจากนั้นเขาก็ทำงานกับวงอินดี้หลายวง แต่เขาทำมาหากินในฐานะนักดนตรีเบสที่เขียนเนื้อเพลงและแต่งเพลงไม่ได้ จึงทำงานเป็นพนักงานสัญญาจ้างตามสตูดิโอดนตรีและร้านขายเครื่องดนตรีเรื่อยมา

ถึงเขาจะตัดขาดกับพ่อแม่ไปแล้ว แต่ยังมีน้ำสาวที่โยโกฮามาติดต่อกันอยู่เสมอ ก่อนอายุเข้าสามสิบปี น้ำสาวคนนั้นก็ยื่นจมูกมาตึงดันให้เขาไปดูตัวให้ได้ และคนที่เขาได้พบจากการไปดูตัวอย่างฝันใจก็คือเคียวโกะนั้นเอง

เธอมีรูปร่างผอม ใบหน้าเล็กรูปไข่ นัยน์ตาสีดำสนิท ได้เปลือกตาสองชั้นแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจแรงกล้า มิจิโอะถึงกับสับสนลังเลเมื่อพบผู้หญิงสวยเกินกว่าที่คาดไว้ เขานึกสงสัยว่าทำไมเธอถึงมาดูตัวกับผู้ชายอย่างเขาได้

“แม่สื่อนี้เขาพูดว่า... ที่เหลือให้หนุ่มสาวคุยกัน จริงๆ ด้วยสินะ”

เขาพูดกับเคียวโกะขณะเดินกันสองคนในสวน หลังจากที่พักพิงกันในห้องน้ำสาธารณะของโรงแรมแล้ว

“ฉันก็คิดอยู่เหมือนกันค่ะ เหมือนละครเวทีเลยนะคะ” เคียวโกะยิ้มออกมาขณะพยักหน้ารับ “ได้ยินมาว่าเดี๋ยวนี้เวลาไปดูตัว เขาไม่พูดแบบนี้กันแล้วแท้ๆ”

“ได้ยินมาจากใครหะครับ”

“เพื่อนค่ะ ฉันเพิ่งเคยมาดูตัวครั้งแรกเลยหาข้อมูลมาก่อนนะคะ”

“เพื่อนของคุณบอกด้วยรีเปล่าครับ ว่าไม่มีการเดินทอดน่องดูปลาการ์ปในสวนญี่ปุ่นกันแล้ว ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะเจออะไรเชยๆ แบบนี้...”

มิจิโอะปลดเนกไทที่ไม่ค่อยได้ใส่ออกพลาชมองไปยังผิวน้ำ เขาพยายามจะปลดกระดุมเม็ดแรกของเสื้อที่ติดอกด้วย แต่มันแน่นจนทำได้ยาก

“แต่แค่ได้มาลองมีประสบการณ์แบบนี้ก็คุ้มค่าที่จะมาแล้วนะคะ”

“เดี๋ยวก่อนสิ... นั่นหมายความว่าผมจะเป็นยังไงก็ได้สินะครับ”

เขายิ้มเพื่อน เคียวโกะอุทานสั้นๆ แล้วก้มศีรษะ ผมที่ตัดเล็มอย่างประณีตจนถึงต้นคอทอดอยู่ที่ใบหญ้าได้รูป

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะหมายความว่าแบบนั้น ฉันประหม่านิดหน่อยนะคะ”

ใบหูของเคียวโกะแดงขึ้นเรื่อยๆ ขณะพูดอธิบายเร็วๆ ตอนมองสีแดงระเรื่อ นั้น ก็คิดว่าเขาอาจชอบเธอก็ได้

บนสะพานหินเหนือบ่อน้ำที่ปลาการ์ปชิกิ³ แหวกว่าย มิจิโอะเล่าให้เธอฟังว่าเขาทำงานดนตรีชายไม่ออกต่อมาเรื่อยๆ เคียวโกะพูดว่าอยู่กับคนที่รักเสียงดนตรีคงน่าจะสนุก เธอบอกว่าเธอเรียนจบสาขาขับร้องจากมหาวิทยาลัยดนตรีและเคยหมายมั่นอยากเป็นนักร้องอาชีพ

³ ปลาการ์ปสายพันธุ์หนึ่ง มีสีสดสวยงามและไม่มีสีดำ นิยมเลี้ยงไว้ในบ่อน้ำในสวนเพื่อความสวยงาม

“ฉันเลิกไม่ได้สักที จนผ่านช่วงวัยที่ควรจะแต่งงานมีครอบครัวไปแล้วนะค่ะ”

เคียวโกะเอ่ยเสียงแผ่วหลังจากรู้แน่แล้วว่าเธอและเธออยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน แม้เธอจะพูดด้วยเสียงสงบ แต่เสียงนั้นกลับมีบางอย่างน่าดึงดูด

“แต่คนสวยอย่างคุณเคียวโกะน่าจะมีคนเข้ามาเยาะแซ่”

เมื่อเขาบอกความรู้สึกออกไปตรงๆ เคียวโกะก็ก้มหน้าลงแล้วเอ่ยปาก

“คุณชอบนกตัวเล็กๆ มั้ยคะ...”

“อ๊ะ อืม ตอนเด็กๆ ผมเคยเลี้ยงนกแขกเต้าอยู่คู่หนึ่งครับ จริงๆ แล้วผมอยากเลี้ยงหมา แต่เราอาศัยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์นะคะ... ทั้งสองตัวพูดสำเนียงโอซาก้าเก่งเสียว่ะครับ”

คำถามที่ถามขึ้นมาอย่างไม่เป็นพิธีขลุ่ยของเคียวโกะทำให้เขานึกถึงนกน้อยที่เคยเลี้ยงสมัยก่อน นกแขกเต้าพูดสำเนียงโอซาก้าดูแล้วเหมือนพวกมันกำลังแสดงตลกอยู่เลย

“ฉันมีข้อแม้บางอย่างนะคะ...”

คำว่าข้อแม้ทำให้มิจิโอะตัวแข็งขึ้นมาเล็กน้อย เธอมีเหตุผลอะไรสักอย่างนั้นหรือ ถึงอย่างนั้นเขาเองก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดแทนใครได้เหมือนกัน

“ฉันอยากให้คุณมาสืบทอดร้านขายนกด้วยกันค่ะ”

“ร้านขายนกเหรอ”

“ค่ะ พวกนกแขกเต้า นกกระจอก”

“พวกลูกเจี๊ยบเหรอ”

“ลูกเจี๊ยบจะกลายเป็นไก่ เราเลยไม่ได้รับไว้ค่ะ”

เคียวโกะหัวเราะพลางโบกมือไปมาราวนกน้อยกระพือปีกบิน มิจิโอะนึกจินตนาการถึงงานในร้านขายนกไม่ออก บทสนทนาที่ดูขาดๆ เกินๆ ดำเนินต่อไป

“บอกตามตรงค่ะ ว่าตอนนี้ฉันเริ่มเหนื่อยกับการร้องเพลงแล้ว คิด

ว่าถ้าได้ใช้ชีวิตสบายๆ กับครอบครัวและนกน้อยพวกนั้นสักพักก็คงดีค่ะ”

น่าแปลกที่เขาเข้าใจความรู้สึกเธอ ทั้งๆ ที่ตัวเองก็ไม่เคยอยากแต่งงาน เขาเห็นเกี่ยวกับการทำวงดนตรีไปเรื่อยๆ และเกี่ยวกับการอาศัยในอะพาร์ตเมนต์แคบๆ เต็มที่ แต่เขาแค่ยังเลิกหวังกับพรสวรรค์ของตัวเองไม่ได้

“จะว่าไป... ฉันเคยได้ยินมาจากเพื่อนอีกคนหนึ่งด้วยค่ะ”

เคียวโกะกระซิบเมื่อได้ยินเสียงแม่สื่อเรียกทั้งสองจากไกลๆ

“อะไรเหรอ”

“เวลามาดูตัว ถ้าข้ามสะพานหินด้วยกัน ทั้งสองคนจะได้แต่งงานกันค่ะ”

“คุณเคียวโกะเชื่อเรื่องแบบนี้ด้วยเหรอครับ”

“ไม่รู้เหมือนกันค่ะ... แต่ฉันรู้สึกว่ามันน่าจะใช่”

ครึ่งปีหลังจากนั้น มิจิโอะและเคียวโกะก็แต่งงานกันและมาอาศัยอยู่ที่ชั้นสองของร้านขายนก พ่อของเคียวโกะเสียชีวิตไปแล้ว ส่วนแม่ที่ต้องจัดการดูแลร้านคนเดียวก็ไม่ค่อยแข็งแรงนัก และสามปีหลังจากยกร้านให้พวกเขา แม่ของเคียวโกะก็จากไป

ตอนมิจิโอะมาพูดคุยเรื่องงานแต่งงาน แม่ยายของเขาบอกว่าปิดร้านไปก็ได้นะ เธอไม่แนะนำให้รับช่วงต่อร้านขายนกที่มีแต่จะค่อยๆ หมดความสำคัญไปตามความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย ที่จริงแล้วรายได้จากร้านขายนกนั้นไม่ได้มากไปกว่าที่เขาได้จากการเป็นพนักงานสัญญาจ้างในร้านขายเครื่องดนตรีสักเท่าไร แม้ไม่ต้องจ่ายค่าเช่าบ้าน แต่ก็ใช้ชีวิตที่ไม่ได้ร่ำรวยอะไร

ถึงอย่างนั้นเคียวโกะตั้งใจกับงานนี้มาก ตอนแรกเขาคิดว่าเธอแค่ติดใจเท่านั้น แต่ในระหว่างที่ดูแลร้านขายนกร่วมกัน เขาจึงได้รู้ว่าเธอรักนกมากจริงๆ ทุกวันเคียวโกะจะทักทายนกทุกตัวในกรง บางครั้งเธอยังฮัมเพลงไปกับนกเหล่านั้น และเวลามีคนมาซื้อนกไป เธอจะยิ้มให้ แต่ก็คอยมองส่งพวกมันอย่างเหงาๆ

มิจิโอะเห็นอย่างนั้นแล้วก็ยังหลงใหลเคียวโกะมากขึ้น เขาคิดว่าเขาได้แต่งงานกับผู้หญิงที่ดีที่สุด ทั้งในฐานะภรรยาและในฐานะแม่ของลูก

“คุณอะไรอยู่เหรอ”

เสียงเรียกของภรรยาทำให้เขารู้สึกตัว เมื่อเงยหน้าขึ้นจากหน้าจอคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก เขาก็เห็นเคียวโกะมองมาทางนี้โดยมีนกคอกคาที่ลอยอยู่ในมือ

“คุณยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว”

“เอ๊ะ จังเหรอ”

เขาตกใจจนร้องเสียงสูง จังเหรอ... เจ้านกคอกคาที่ลที่ขายไม่ออกมาห้าปีเลียนเสียงเขา มิจิโอะอยู่ที่นั่นมานานจนนึกจำลักษณะการพูดของเขาได้แล้ว

“แล้วคุณอะไรอยู่ล่ะ”

เคียวโกะถามซ้ำ

“คลิปแมวยืนเอาเท้าชี้ฟ้านะ...”

เขาคิดแล้วตอบออกไป คอยสังเกตท่าทางของภรรยาที่กำลังดูแลพวกนกในรอบหลายเดือน แต่สุดท้ายเขาก็จ้องเธอตรงๆ ไม่ได้ จึงเริ่มเปิดดูคลิปวิดีโอบนเว็บไซต์

บนหน้าจอคอมพิวเตอร์มีแมวสีขาวกำลังเดินเอาขาหลังชี้ฟ้าเห็นหางยื่นออกมา คลิปถ่ายจากสมาร์ตโฟน ภาพจึงเบลอบ้างพอสมควรและมีเสียงหัวเราะของเจ้าของกับท่าทางของแมวที่ตลกเกินไปดังแทรกเข้ามา

อะไรละนั่น เคียวโกะยิ้มผื่นๆ แล้วเอาเจ้านกคอกคาที่ลกลับเข้ากรงไป โกหกอีกแล้ว

“เปล่านะ จริงๆ”

“เชื่อไม่ได้หรอก”

“เฮ้ย มาดูสิ”

เขานั่งหน้าจอไปทางเคียวโกะ แต่ภรรยาของเขากลับเมินแล้วจัดการกรงนกกรงถัดไป นกพิณซ์หายากนำเข้ามาจากเบลเยียมร้องเสียงสูง

พวกนกรอบๆ พวกนกกระฟือปึกอยู่ในกรงรวรานรับเสียงร้องนั้น

“มีอีกหลายแบบเลยนะ”

“แบบไหน”

“หมาดีดเปียโน แล้วก็ยี่ราฟร้องเพลง”

“จะยังงั้นมันก็เป็นศิลปะที่ใช้ชีวิตทำขึ้นมาไม่ใช่หรอ ก่อนหน้านั้นที่
ฮือฮากันว่ามีหนูอาบน้ำด้วยสบู่เองก็เป็นของปลอม”

“อันนั้นของปลอม แต่ก็มีของจริงเหมือนกันนะ”

มิจิโอะคลิกเมาส์อีกครั้ง บรรดานกตัวน้อยหลากสีสั่นก็พากันร้อง
ราวกับจะเร่งให้เขาทำงาน เคียวโกะชอบนำเข้านกจากหลากหลายประเทศ
ทั้งสเปน, ออสเตรเลีย, เม็กซิโก และเปรู

ทุกครั้งที่มินกจากต่างประเทศเข้าร้าน ภรรยาของเขาจะพูดว่ารู้สึก
เหมือนมีลมหายใจจากประเทศต่างๆ มากมายเข้ามาในร้านเล็กๆ แห่งนี้
นกนำเข้ามีราคาแพงเพราะมีค่าขนส่งและค่าตรวจโรค บางตัวราคา
มากกว่าห้าหมื่นเยน ตอนแรกมิจิโอะรู้สึกอึดอัด เนื่องจากคิดว่านกราคา
แพงไม่มีทางขายได้ในเมืองเล็กๆ ย่านชานเมืองแบบนี้ แต่ตอนนี้มีลูกค้า
หลายคนเดินทางมาจากนอกโตเกียวเพื่อตามหานกหายากที่ร้านขายนก
คันโนะ

“คุณเจอศิลปินดีโอพวกนั้นที่ไหน”

เคียวโกะใส่ไบค์กวางตุ้งญี่ปุ่นเข้าไปในกรงนกฟินช์แล้วเปิดกรงนก
คอกคาทิลที่มาจากอาร์เจนตินา รู้ตัวอีกทีจังหวะการทำงานของเธอก็กลับ
มาเป็นเหมือนเดิม เขาจำได้ว่าภรรยาเคยบอกว่าเธอช่วยงานที่ร้านมาตั้งแต่เด็ก

“ดูสิ มันมีมาเรื่อยๆ นะ เห็นเราชอบ เออว่ามันก็แนะนำมาให้ ดูสิ มี
ศิลปินมาน้ำตาไหลด้วย”

เขายิ้มพลางมองไปที่เคียวโกะ แต่เธอกำลังลูบหัวนกคอกคาทิลที่
อยู่บนมืออย่างไม่คิดจะมองมาทางนี้เลยด้วยซ้ำ เธอไม่ได้หุบกเนอะ เธอ
พูดกับนกตัวเล็กขนสีเทาฟ้าตัวนั้น

“แล้วคานนละ”

มิจิโอะถามเพราะคิดว่าเขาควรเปลี่ยนเรื่องคุยได้แล้ว

“ยังนอนอยู่ไม่ใช่หรอ”

บนชั้นสองของร้านขายนกดันโนะมีห้องนอนสำหรับสามีภรรยา
ห้องของลูก ห้องครัว และห้องนั่งเล่นเล็กๆ อัดอยู่ในพื้นที่ซึ่งเกือบเป็น
สี่เหลี่ยมจัตุรัส

“คานนไม่กินข้าวหรอ”

เคียวโกะไม่ตอบ นกคอกคาทิลที่เกาะอยู่บนมือตีปีกขึ้นบินวนอยู่ใน
ร้านแคบๆ

“คานน ลงมาได้แล้ว”

มิจิโอะตะโกน

“เดี๋ยวจะทำข้าวเข้าให้ เคียวโกะละ จะกินอะไร”

เขามองไปเห็นเคียวโกะนั่งยองๆ อยู่หน้ากรงนกคิริบูน นกคอกคาทิล
ที่บินอยู่เมื่อก็กลับมายืนอยู่แถวขาของเคียวโกะ

“เป็นอะไรไปหรอ”

มิจิโอะรู้สึกสังหรณ์ไม่ดีจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้กลมหลังเครื่องคิดเงิน นั่ง
ยองๆ ลงข้างเคียวโกะ มองลอดเข้าไปในกรงนก เห็นนกตัวเล็กสี่เหลี่ยม
กลมอมลัมแน่นิ่งอยู่หลังกล่องใส่อาหาร

“อ๊ะ ตายแล้ว”

หลังหลุดปากออกไป มิจิโอะก็เพ็งขึ้นได้ว่านกตัวนี้เป็นนกตัวพิเศษ

“แค่นั้นหรอ”

เคียวโกะเสียดสี

อะ คือ มิจิโอะเอ่ยตะกุกตะกัก เคียวโกะพูดต่อ

“น้องตัวนี้ชื่อปี๊ปี๊”

“ใช่แล้ว ปี๊ปี๊จัง”

“คุณเปลี่ยนน้ำเรียบร้อยแล้วรีบล่า...”

“เปลี่ยนแล้ว...”

“อาหารละ”

“ให้แล้วสิ...”

“ใส่เมล็ดไนเจอร์⁴ รีเปล่า”

“ฉันเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วนะ เผื่อลืมนะ...”

นักกีรูนหายากมาจากสเปนมีสีเหลืองสดเหมือนสีเปลือกผล
เลมอน มันจะลั่นคอผอมๆ ของมันแล้วส่งเสียงร้องคล้ายเสียงฟลุต⁵ แม้จะ
รู้อยู่แล้วว่านกตัวนี้เป็นของซื้อของขาย แต่คานาตะลูกชายของเขาก็เอ็นดู
มันมากจนแอบตั้งชื่อให้ว่า “ปิ๊ปปี้” เขาจึงสัญญากับลูกชายไว้ว่า ถ้าครั้ง
ปีผ่านไปยังไม่มีการซื้ออีกจะเลี้ยงไว้เอง ตั้งแต่นั้นมาคานาตะจึงเป็น
คนรับผิดชอบดูแลนักกีรูนตัวนี้

“น่าสงสาร”

เคียวโกะพึมพำออกมาพาลงถอนหายใจ น้ำตาของเธอไหลลงมา
ตามแก้มเหมือนหยดน้ำฝนบนหน้าต่าง ขณะเดียวกันนั้นก็ได้ยินเสียงคานา
ตะบันไคมา

“คานน... ขนมหึงปั้งมัย ไช่ดาว ไช่เจียว เอาอันไหนดี”

มิจิโอะส่งเสียงไปทางลูกสาวที่น่าจะอยู่ตรงบันได ตอนนั้นเองเสียง
เพลงแนวคันทรี่ฟังสบายดังออกมาจากคอมพิวเตอร์ อาจเป็นเพราะยูทูป
เล่นคลิปวิดีโออันต่อมาพอดี เขาจึงวิ่งกลับไปที่เคาน์เตอร์เครื่องคิดเงิน มองดู
หน้าจอเห็นเป็นฝูงแกะในฟาร์มกำลังเดินเข้าจิ้งหะกับทำนองดนตรีจาก
แบนโจ⁶

⁴ เมล็ดจากดอกไนเจอร์ ลักษณะคล้ายเมล็ดดอกทานตะวัน นิยมนำมาสกัดน้ำมันหรือใช้เป็นอาหาร
เสริมสำหรับนกฟีนิกซ์หรือนกฟีนิกซ์เล็ก

⁵ เครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องเป่าลมไม้

⁶ Banjo เครื่องดนตรีประเภทเครื่องสาย ประกอบด้วย 4, 5 หรือ 6 สาย กล้องเสียงของแบนโจส่วนใหญ่มีรูปร่างกลมคล้ายหน้ากลองซึ่งด้วยหนังแท้หรือหนังเทียม มักใช้บรรเลงดนตรีแนวโฟล์ก, ดนตรี
โฟล์กโอริจิ้น และเพลงคันทรี่ เดิมทีเป็นเครื่องดนตรีที่มีประวัติความเป็นมาเกี่ยวข้องกับดนตรีพื้นเมือง
ของแอฟริกัน-อเมริกัน

“ถ้าเป็นฉันล่ะก็... ฉันคงไม่ปล่อยให้มันตายไปเฉยๆ เหมือนคุณ”
เคียวโกะพึมพำพลางเอื้อมมือหยิบนกคีรีบุ๋นตัวแข็งแรงแน่นิ่งออกมา
จากกรง

“ขอโทษ... ผมสัญญาไว้แล้วแท้ๆ ว่าจะดูแลให้ดี แต่ปีปี้ปัจจุบันไม่ค่อย
แข็งแรงมาตั้งแต่แรกแล้ว...”

เขาลนลานจับเมาส์จนกดผิดกดถูกทำให้เสียงเพลงคันทรี่ดังขึ้น
กว่าเดิม นกทุกตัวหยุดร้องพร้อมกัน มันอาจตกใจกับเสียงที่ดังขึ้นกะทันหัน
“ไม่ฝากให้คุณดูแลตั้งแต่แรกก็ดีหรอก”

ในที่สุดมิจิโอะก็หยุดคลิปีวิดีโอได้ เมื่อละสายตาจากหน้าจอ
คอมพิวเตอร์ขึ้นมา ก็เห็นภรรยาออกนอกสี่เหลี่ยมไว้กับอกแล้วคร่ำครวญ
เขาพยายามจะพูดอะไรสักอย่างกับเธอ แต่ยี่ริบพูดเท่าไรกลับพูดอะไรต่อ
ไม่ได้ มือบอบบางของเคียวโกะที่อุ้มนกคีรีบุ๋นไว้สั่นน้อยๆ

“สามสิบแปดองศา แค้ใช้สามสิบแปดองศา ทำไมฉันถึงฝากให้คุณ
อย่างคุณดูแลกันนะ ตั้งแต่เขาเข้าโรงเรียน ฉันก็ไปส่งเขาทุกวัน ทำไมแค่
วันนั้นเท่านั้น คานาตะร้องไห้โซมัย เขาคงเจ็บปวดโซมัย เขาคงอยาก
ให้คุณช่วยเขาแน่ๆ โซมัย ถ้าเป็นฉันล่ะก็ ต่อให้รถชนจนกระเด็น
หรือถูกทับตาย ฉันก็จะข้ามถนนไปช่วย แล้วถึงจะถูกฟันที่หน้า ถูกแทงที่
ท้อง หรือต้องฆ่าผู้ชายคนนั้น ฉันก็จะปกป้องคานาตะไว้ แล้วคุณทำอะไร
เหวอ ตอนนั้นคุณทำอะไร คุณแค้ยืนรอกอกเหม่อมองอยู่ตรงสัญญาณไฟ
จราจร คุณรักตัวกลัวตายขนาดนั้นเลยเหวอ คุณยังเป็นพ่อคนอยู่หรือเปล่า”

เสียงฝีเท้าของคานาตะที่กำลังเดินลงบันไดมาหยุดลง มิจิโอะอยาก
บอกว่าอย่าลงมา แต่ก็พูดไม่ออก ได้แต่อธิษฐานว่าเสียงของเคียวโกะจะ
ไม่ดังเข้าหูลูกสาว

วันนั้นมิจิโอะไปส่งคานาตะที่โรงเรียนเพราะเคียวโกะป่วย

เขาใช้เวลาเตรียมตัวนานจึงออกจากบ้านช้า สายแล้ว สายแล้ว
เขาจับมือคานาตะแล้ววิ่งไปโรงเรียนด้วยกัน ประตูโรงเรียนอยู่ตรงหน้า

สัญญาณไฟทางม้าลายก็เริ่มกะพริบพอดี ตรงนี้ก็ได้รับฟ้อ คานาตะเร่ง
ฝีเท้าขึ้นแล้วข้ามถนนไปก่อนสัญญาณไฟจะเปลี่ยนเป็นสีแดงอย่างฉิวเฉียด

หลังจากนั้นรถยนต์บนถนนใหญ่ก็ออกตัวอย่างรวดเร็ว เขาโบกมือ
ให้ลูกชายที่อยู่อีกฝั่งของทางม้าลาย ตอนนั้นเองชายชุดดำก็วิ่งมาจาก
ด้านข้างแล้วชนคานาตะ

มิจิโอะไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น จากนั้นชายคนนั้นก็ดึงมีดล่อล่สัตว์
อาบเลือดออกจากร่างของคานาตะที่ล้มลงแล้วไล่แทงเด็กๆ ที่กำลัง
มาโรงเรียนคนแล้วคนเล่า มีเด็กเสียชีวิตทั้งหมดสี่คน รวมถึงคานาตะ และ
บาดเจ็บสาหัสแปดคน ทุกคนเป็นนักเรียนประถม

“ผู้ชายคนนั้นทำอะไรอยู่หรือก่อนตาย หลังจากฆ่าคนไปแล้วตั้ง
เยอะนะ”

น้ำเสียงของเคียวโกะแข็งแกร่งราว

“เขาโกรธรีเปล่า กลัวมันหรือ เขาคงหัวเราะอยู่ล่ะสิ”

เขาพูดไม่ได้ว่าก่อนตายผู้ชายคนนั้นกำลังร้องเพลงอยู่ เขาคิดว่าถ้า
บอกไป ภารรยาคงแตกสลายแน่ เพลง “ฝันฟ้าบ้านเกิด” เพลงพื้นเมือง
ของสกอตแลนด์ แม้แต่ตอนนี้ท่วงทำนองนั้นยังคงดังอยู่ในหัวอย่างชัดเจน

ตอนนั้นผู้ชายคนนั้นร้องเพลงอยู่แน่ๆ และมิจิโอะก็คิดถึงทำนอง
เพลงนั้น

“คุณไม่รู้จะให้เลยสักนิด”

เขารู้อยู่แล้วว่าเคียวโกะกำลังจ้องเขม็งมาทางนี้ แต่สบตาคู่นั้นไม่ได้
มิจิโอะได้แต่มองเจ้านกสีเลมอนที่เือกอกอดอยู่กับอก สีเลมอนยัง
สดใสแม้ว่าชีวิตของมันจะดับสูญไปแล้วก็ตาม

“ฉันรู้อยู่แล้วว่าคุณเป็นคนแบบนั้น มีแค่ฉันคนเดียวที่ยังเศร้ามา
ตลอดเหมือนคนบ้า คานาตะน่าสงสาร”

หลังจากเหตุการณ์นั้น เคียวโกะก็เอาแต่นอน ส่วนคานานก็ไม่ได้
โรงเรียนมัธยมต้น มิจิโอะร้องไห้จนหมอนเปียกทุกวันจนงานศพจบลง แต่

หลังจากนั้นเขาก็เปิดร้านและดูแลพวกนกน้อยทั้งหลาย การเปิดร้านนั้นไม่ใช่เพื่อให้ใช้ชีวิตต่อไปได้ แต่เพื่อให้เขาไม่เป็นบ้าไปก่อนเสียมากกว่า หากเขาไม่หมกมุ่นอยู่กับงานที่ต้องทำ กลิ่นเลือดในวันนั้นและทำนองเพลงที่ชายคนนั้นฮัมก็จะผุดขึ้นมาอย่างชัดเจนทันที

ทำไมคุณถึงพยายามหนีความเจ็บปวดล่ะ เคียวโกะตำหนิมิจิโอะอยู่บ่อยครั้ง เธอคงไม่ให้อภัยมิจิโอะที่ใช้ชีวิตประจำวันเหมือนเดิม อันที่จริงหากถามว่าเขาเศร้าโศกพอๆ กับเคียวโกะหรือเปล่า เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าความรู้สึกของตัวเองมีมากน้อยเพียงใด

แต่ถึงอย่างนั้นมิจิโอะเองก็มีช่วงเวลาที่นี่ถึงเสียงพูดของคานาตะ ตอนดูแลนกตัวน้อย จนทำให้เขาต้องทรุดหมอบลงกับพื้น ขยับตัวไปไหนไม่ได้เหมือนกัน เสียงของคานาตะเล็ดลอดเอืดยเหมือนเสียงนกน้อยและเสียงสั่นน้อยๆ เหมือนแม่

หลังจากนั้นสื่อรายงานเหตุไต่ถามคนโดยไม่เอ่ยชื่อคนร้าย ครอบครัวของเหยื่ออย่างพวกมิจิโอะจึงแทบไม่รู้ข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับคนร้ายเลย แต่ชื่อ ที่อยู่ ประวัติการศึกษา และสมาชิกในครอบครัวของเหยื่อถูกนำมาแขวนเต็มอินเทอร์เนต

ผู้ชายคนนั้นชื่อ คาโดคุระ โซเฮ อายุสี่สิบแปดปี เป็นโสด อาศัยอยู่กับพ่อแม่ชราในบ้านหลังหนึ่งบนเนินเขาห่างจากสถานที่เกิดเหตุไปสองสถานีรถไฟ

เขาใช้ชีวิตเก็บตัวอยู่ในห้องของตัวเองบนชั้นสองของบ้านมาเกือบยี่สิบปีและไม่พูดคุยกับพ่อแม่มาหลายปีแล้ว ตอนเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปตรวจสอบ พบว่าผนังห้องของเขาทาสีดำสนิท นอกจากคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะสเปคสูงและจอมอนิเตอร์สามตัวแล้วไม่มีอะไรวางอยู่เลย และข้อมูลในคอมพิวเตอร์ก็ถูกลบไปทั้งหมดแล้ว

เสียงร้องแสบแก้วหูเรียกสติเขากลับมา

นกเลิฟเบิร์ดตัวใหญ่ที่สุดที่สูดในร้านขายนกดันโนะร้องขึ้น คออ้วนตัน
ปกคลุมด้วยขนสีเขียวสั้นๆ เปล่งร้องสุดเสียงอย่างต่อเนื่อง

“ฉันไม่ได้ยินเสียง...”

เคียวโกะพึมพำ เธอยังกอดเจ้านกคีรีบุณอยู่อย่างนั้น

“เอ๊ะ... พุดอะไรนะเคียวโกะ ตอนนี้นั้นยังร้องเสียงดังอยู่เลย”

มิจิโอะโผล่อกมาได้เปลี่ยนหัวข้อสนทนา เขาจึงยกมุปากขึ้นยิ้ม
ตั้งใจตอบอย่างจริงจัง

“ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันไม่รู้ความแตกต่างของเสียงเลย มันไม่มีทำนอง
ทั้งหมดเป็นแค่เสียงเรียงกันเท่านั้นเลย”

มิจิโอะพูดไม่ออก เขามองไปรอบๆ อย่างเลื่อนลอยและเห็นมือของ
คานนจับประตูบานเลื่อนด้านหลังเครื่องคิดเงิน นัวดมๆ นั้นสั้นจนทำให้
บานประตูส่งเสียงดังกึกๆ

เมื่อคานนเห็นร่างไร้วิญญาณของน้องชาย เด็กหญิงร้องไห้ตลอด
เวลา จนเขากลัวว่าน้ำในร่างที่เกาะติดกับโคงศพเล็กๆ สำหรับเด็กนั้นจะ
เหือดหายไปจนหมด และหลังจากเธอเห็นเจ้ากระดุกที่เป็นผุผองจากการ
เผาแล้ว เธอก็แทบไม่พุดอะไรเลย เอาแต่ร้องไห้ทุกวันและอยู่ข้างๆ
เคียวโกะตลอด

คานน เขาร้องเรียก ลูกสาวแหม่นหน้ามาจากประตู มองมิจิโอะด้วย
สายตาปรามๆ แม้แต่ขณะนี้ยังดูเหมือนว่าน้ำตาพร้อมจะพร่างพรูออกจาก
นัยน์ตาคู่นั้น เธอยกมืออันสิ้นเทาขึ้นปิดปากไม่ให้เสียงสะอื้นหลุดออก
มา คานนบอกด้วยสายตาว่าอย่าพุดอะไร จะให้แม่รู้ไม่ได้ว่าเธอได้ยิน
บทสนทนาเมื่อครู่นี้

เขารู้สึกร้อนวบขึ้นมาในช่องท้อง หัวใจเหมือนถูกบีบรัด

เขาพยายามพิจารณาว่าความร้อนที่ววนั้นคืออะไรกันแน่ แต่ก็ไม่
อาจหาคำที่เหมาะสมมาเรียกความรู้สึกนั้นได้ สิ่งเดียวที่รู้ชัดคือเขา
ทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้

2

“ทุกคนดีมีอะไรดีคะ”

“ฉันเอาคาลพิส”

“ของम्म ซาอู๋หลง”

“อ๊ะ म्मด้วย”

“ขอนมถั่วเหลือง”

“มีอะไรแบบนี้ด้วยหรือ”

“อาจารย์พูดเล่นอีกแล้ว”

“พูดจริงนะ ดูลิ ที่เมนูมีเขียนไว้ นมถั่วเหลืองเย็น”

มิจิโอะไล่สายตาไปตามตัวอักษรบนเมนูภายในร้านแสงสลัว

เขาเจอเมนูนั้นต่อจาก กาแฟเย็น, ชาเย็น และนมเย็น

“จริงด้วย... มีอยู่จริงด้วย ทำไมล่ะ”

“ฉันชอบนมถั่วเหลืองนะ”

“มีอะไรหรือเปล่าคะคุณตันโนะ”

“คือ... ทุกคนไม่ดื่มเหล้ากันสินะครับ”

“อ๊ะ ไม่ต้องเกรงใจ ดื่มได้นะครับ”

“ใช่แล้ว เชิญๆ”

“ถ้าอย่างนั้น ผมขอเป็นเบียร์สด”

“งั้นฉันดื่มเบียร์ด้วยดีกว่า”

“งั้นผมเอาด้วย”

“ได้ใช่ไหมคะอาจารย์เอบิซาวะ ไหนๆ ก็ลองให้คุณโคซาโนะ”

“ก็ดีนะ”

เอบิซาวะ ซาโตชิ ลูบผมบางๆ สีขาวพลางยิ้มตาหยีขึ้นจันส่งนะคะ
คุซากะ มาโกโตะ ที่ยืนอยู่หน้าประตูบอกแล้วยกหูโทรศัพท์ขึ้นส่งเครื่องดืม
ก่อนหน้านี้เคยได้ยินมาว่า มาโกโตะเป็นอาสาสมัครให้ความช่วยเหลือ
ในการพบปะครั้งนี้ อายุเท่ามิจิโอะ หน้าตาของเธอดึงดูดสายตาผู้คนได้ไม่ยาก
แต่อาจเป็นเพราะเธอแทบไม่แต่งหน้า ริ้วรอยบริเวณริมฝีปากจึงโดดเด่น
ออกมาทำให้เธอดูมีอายุ

“ทุกคนมาคาราโอเกะด้วยกันบ่อยหรือครับ”

มิจิโอะถามโคซาโนะ เรียวเฮ ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ แขนผอมแห้งซีดเผือก
ของเขาไหล่ออกมาจากแขนเสื้อโปโลเก่าๆ รูปร่างของเขาผอมเสียจนเสื้อที่
ใส่ไหล่ตก

“บางครั้งนะครับ นานๆ ที่เราก็มารวมตัวกันในสถานที่ที่ไม่ใช่ห้อง
ประชุมบ้าง”

โคซาโนะตอบพลางขยับแว่นกรอบเงินที่กำลังจะตก ขณะนั้นเอง
มิยาจิ โยโกะ ก็เอ่ยส่าย

“คาราโอเกะมันดีเวลาเราพูดเรื่องที่ไม่ค่อยอยากให้คนอื่นได้ยิน
นะคะ มันเป็นห้องเก็บเสียงด้วยนี่คะ”

โยโกะเช็ดคอเสื้อของชุดกระโปรงชุดหนึ่งด้วยมืออวบอูมของเธอ
เครื่องปรับอากาศในห้องที่มีสีออกเหลืองจากคราบน้ำโคลนเพิ่งจะเริ่มพ่น
ลมเอื่อยๆ ออกมา

“อาจารย์!”

เสียงดังมาจากคัตสึตะ มาซากิ ที่นั่งอยู่ด้านในสุด

“มีอะไรหรือ”

เอบิซาวะถาม เขาถอดเสื้อแจ็กเก็ตสีเขียวมอสที่มีเข็มกลัด
ทนายความสีทองหม่นๆ ติดอยู่ออก

“ส่งอะไรก็ได้ใช่ไหม”

มิจิโอะจำได้ว่าครั้งแรกที่เจอคัตสึตะ เขาบอกว่า ฉันไม่ได้โกรธอะไรหรอกนะ งานทุบตีที่ฉันทำต้องเจอเสียงดังอยู่ตลอด เลยพูดเป็นแต่แบบนี้แหละ ท่อนแขนที่โผล่ออกมาจากเสื้อกล้ามใหญ่และคล้ำแดด

“ฮะ ฉันสั่งอาหารด้วยได้ใช่ไหมคะ”

โยโกะยกมือขึ้นน้อยๆ

“เอาเลยๆ ทุกคนสั่งอาหารที่ชอบได้เลย”

“จ้ะ... ผมเอาพิซซ่ากับไก่ทอดคาราโอเกะ”

“ขอชุดผักกินเล่นด้วยค่ะ”

“มีมันฝรั่งเห็ดทรัฟเฟิลด้วย... ทั้งที่เป็นคาราโอเกะแท้ๆ”

มิจิโอะกวาดสายตาอ่านเมนู โยโกะหัวเราะมาโกโตะที่สั่งเมลอนพาร์เฟต์ต่อจากชุดผักกินเล่น

“เดี๋ยวนี้คาราโอเกะก็จริงจังกับอาหารมากขึ้นนะคะ”

“จริงด้วยครับ ปกติแล้วถ้ามาคาราโอเกะ...”

“คุณดันโนะเคยทำวงดนตรีใช่ไหม ร้องเพลงเก่งล่ะสิ”

“เฮ้อ แต่ผมเล่นเบส ไม่ค่อยได้ร้องหรอกครับ”

“เล่นเบสนี่ร้องเพลงไม่ได้หรอกคะ”

“ร้องอ้อๆ เอ้อๆ เป็นคอรัสไปแค่นั้นล่ะครับ วันนี้พอได้ยินว่าจะมาคาราโอเกะกัน ผมก็ตกใจ ถ้าไม่ต้องร้องเพลงละก็ ผมคงโล่งอก...”

ก่อนมิจิโอะจะพูดจบ ประตูห้องก็เปิดออกอย่างแรง พนักงานเสิร์ฟถือถาดเครื่องดื่มเดินเข้ามา แก้วเบียร์สดวางลงตรงหน้า พนักงานเสิร์ฟนำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟด้วยความเร็วราวกับเตรียมทุกอย่างไว้ก่อนที่พวกเขาจะสั่งเสียอีก

“เอาละทุกคน เริ่มกันเลยดีกว่า”

เอบิซาวะถือแก้วนมถั่วเหลืองที่รินมาจนปริ่มขอบแก้วลุกขึ้นยืน คัตสึตะกล่าวนำโดยมีแก้วเบียร์ในมือ

“แต่ชัยชนะของคุณโคซาโนะ เรียวเฮ และยินดีกับโทษะประหารชีวิตของคันทะ โนโบรุ! คัมไป!”

มิจิโอะเข้าร่วมการประชุมของครอบครัวเหี่ยวทางอาชญากรรมที่เรียกว่า “ชุมนุมสายลม” นี่เป็นครั้งที่สามแล้ว

เขารู้เรื่องการรวมกลุ่มนี้จากกระทุ้งบนอินเทอร์เน็ต ขณะที่กำลังมองหาสถานที่ระบายความรู้สึกอัดอัดทำอะไรไม่ถูก กระทุ้งดังกล่าวระบุว่า ทนายความ เอบิซาวะ ซาโตชิ ที่อดีตเคยเป็นทนายความด้านสิทธิมนุษยชนและรณรงค์ยกเลิกโทษประหารชีวิต หลังจากลูกสาวของเขาถูกสตอลักเกอร์ฆ่า เขาก็หันมาให้ความช่วยเหลือเหี่ยวจากอาชญากรรมต่างๆ และก่อตั้งชุมนุมสายลมนี้นั้นมาเป็นการส่วนตัว

มิจิโอะอ่านบทความที่เอบิซาวะเคยให้สัมภาษณ์อย่างดุเดือดว่า ระบบตุลาการในปัจจุบันทำให้เหี่ยวอาชญากรรมเสียเปรียบมากเกินไป ผมต่อต้านการยกเลิกโทษประหารชีวิตอย่างถึงที่สุด ทว่าเมื่อมิจิโอะมาพบกับเอบิซาวะจริงๆ หลังอ่านบทสัมภาษณ์นั้น เขากลับรู้สึกผิดหวัง คนที่เขาพบคือชายสูงวัยที่ทักทายเขาด้วยรอยยิ้มอบอุ่น หากไม่มีเข็มกลัดตราซัง⁷ แหววาวติดอยู่บนปกเสื้อก็ไม่มีออร่าของความเป็นทนายความเลยแม้แต่น้อย อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาดูแล้ว ความสงบของเขาอาจมาจากการปล่อยวางอารมณ์ทั้งสิ้นทั้งปวงไปจนหมดแล้วก็เป็นได้

“ดีใจด้วยนะคุณโคซาโนะ! ดีจริงที่มันได้โทษประหาร”

คัตสึตะโอบไหลที่ลาดเทของโคซาโนะแรงๆ เบียร์ในมือของเขาเป็นแก้วที่สามแล้ว ส่วนโคซาโนะที่จิบชาอุ่นๆ ได้แต่ก้มหน้าก้มตาอยู่อย่างนั้น

“อะไรกันแล้ว มีความสุขให้มากกว่านี้หน่อยสิ ผมอยู่ในศาลนานเกินไปแล้ว... โอ๊ย ไม่ไหวแล้ว!”

“มีอะไรเหวอะ...”

⁷ เข็มกลัดที่เป็นเครื่องหมายบ่งบอกว่าบุคคลนั้นเป็นทนายความในประเทศญี่ปุ่น โดยเป็นเข็มกลัดกลมรูปกลีบดอกทานตะวันล้อมรอบเกสรที่มีรูปตราซัง ดอกทานตะวันเป็นสัญลักษณ์ของอิสระและความถูกต้อง ส่วนตราซังเป็นสัญลักษณ์ของความยุติธรรมและความเท่าเทียม

โยโกะหักคัตสึตะที่กระแทกแก้วเบียร์เปล่าลงบนโต๊ะ

“หย่านะลิ... เวิร์ธ”

เอ๊ะ โยโกะหลุดเสียงอุทาน เธอตาค้างมองเขา มือยังถือเซเลอร์จี้มมายองเนสอยู่อย่างนั้น

“ขอโทษจริงๆ นะ ทุกคนอุตส่าห์ให้คำปรึกษาขนาดนั้นแล้วแท้ๆ ... น่าขายหน้าที่สุด”

คัตสึตะประสานสองมือหยาบกร้านของเขาไว้ตรงหน้า นิ้วมือข้อที่สามของเขาแตกและเปลี่ยนเป็นสีขาว เป็นรอยเหมือนไปต่อยอะไรมา เขาเคยพูดด้วยรอยยิ้มอยู่เสมอว่าสมัยก่อนต่อยตีบ่อย

ไม่ต้องขอโทษหรอก ผมเองได้คุณคัตสึตะให้คำปรึกษามาตลอดเหมือนกัน คุณคัตสึตะก็คอยให้กำลังใจฉันอยู่ตลอดเลยนะคะ ใช่แล้วคะ จากนั้นก็สู้ต่อไปด้วยกันนะคะ

ทุกคนต่างพูดให้กำลังใจคัตสึตะ มิจิโอะรู้สึกอึดอัดกับบรรยากาศที่ดูเศร้านี้ เขายัดมันฝรั่งทอดเข้าปากแล้วพึมพำ

“แต่น่าแปลกนะครับ คุณคัตสึตะก็...”

ดวงตาได้เบลอตกตาชั้นเดียวหนาๆ ของคัตสึตะตัวมอมมาทางมิจิโอะเมื่อได้ยินสิ่งที่เขาพูด

“จะบอกว่าดูไม่เศร้าขึ้นหรือ”

“อาจฟังดูไม่ดีถ้าจะพูดแบบนั้น แต่...”

มิจิโอะเฝินยิ้มตั้งใจจะให้บรรยากาศดูสบายๆ ขึ้น แต่คัตสึตะกลับมีสีหน้าท่าทางไม่พอใจขึ้นมาทันที

“ผมดูว่าเรึง สนุกสนาน ไม่รู้ร้อนรู้หนาวหรือไง ฮะ”

มิจิโอะรู้สึกเสียใจกับคำพูดที่ไม่ระมัดระวังของตัวเอง แต่ยังไม่ทันที่เขาจะทำอะไร เสียงหัวมด้าของคัตสึตะก็ดังก้องขึ้น

ห้องคาราโอเกะตกอยู่ในความเงียบ ภายในปากของมิจิโอะที่เต็มไปด้วยมันฝรั่งแห้งผาก คิโดยากล้างปากด้วยเบียร์ แต่แก้วเบียร์ก็ว่างเปล่า

“คุณคัตสึตะ ผมขอโทษ...”

เสียงอดอ้อนดังขึ้นกลบคำขอโทษแหบแห้งของมิจิโอะ วิถีโอของกลุ่มไอดอลที่กำลังประกาศเพลงใหม่ของพวกเธอปรากฏบนหน้าจอ รับฟังกันได้เลยล่ะ ไอดอลสาวทั้งหกคนพูดพร้อมกัน แล้วเสียงร้องที่ถูกปรับแต่งมากเสียจนไม่รู้ว่าเป็นเสียงใครเป็นเสียงใครก็ดังขึ้นภายในห้องคาราโอเกะแคบๆ

“คุณคัตสึตะ!”

วินาทีที่ร่างยักษ์ยกเครื่องเลือกเพลงคาราโอเกะขึ้นเหนือหัวอย่างสามชุกเข้าไปหามิจิโอะ มาโกโตะซึ่งอยู่ระหว่างคนทั้งสองก็ลุกขึ้นแล้วคว้าหูโทรศัพท์ด้านหลัง

“ส่งเครื่องคืนกันมั๊ยคะ”

สิ่งของทุกคนด้วยนะ เอปิซาวะรับลูกต่ออย่างรวดเร็ว ดูเหมือนว่าเส้นความอดกลั้นของเขาจะขาดผึง คัตสึตะทิ้งก้นลง นั่งจมโซฟาที่ผิวเบาะใกล้ขาดเต็มที

“ถ้าไม่ทำตัวว่าเรงเหมือนคนบ้าแบบนี้ ผมก็อยู่ต่อไปไม่ได้เหมือนกัน...”

มิจิโอะพยักหน้าสองสามครั้งโดยไม่พูดอะไร เหงื่อเย็นเยียบไหลลงไปตามแผ่นหลัง หลังจากนั้นครู่หนึ่งเขาก็ได้ยินเสียงพิมพ์ว่า ขอโทษนะ ดันโนะซัง ฉันว่าคุณพาลค่ะ

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของคุณคัตสึตะนะคะ” โยโกะเขย่าเบียร์กันแก้วของเธอ “ฉันเองก็เอาแต่ทะเลาะกับสามี ไม่รู้เลยว่าจากนี้ไปควรจะทำยังไง...”

“แค่ 15 ปีเองนะ สะคนเล่นๆ แล้วติดคุก 15 ปี แบบนั้นใครมันจะไปยอม แต่ภรรยาฉันกลับบอกว่าเธอทุกข์ใจมากแล้ว อย่าเย็นอุทุรณฺ์เลย... อะ ไม่สิ เธอเป็นอดีตภรรยาแล้ว...”

ทันใดนั้นภาพเคียวโกะร้องให้ขณะกอดนกคีรีบูนไว้แนบหน้าอกก็แวบขึ้นมาในหัวมิจิโอะ หลังจากนั้นเขาแทบจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าภรรยาพูดอะไรบ้าง สิ่งเดียวที่แจ่มชัดในความทรงจำคือขนสีเหลืองเลมอนสดใสเท่านั้น

“ทำไมล่ะ... ทำไมมาตกรถึงยังได้รับการคุ้มครองตามสิทธิมนุษยชน แล้วใช้ชีวิตโดยไม่ทุกข์ร้อนอะไรเลย ทั้งๆ ที่ครอบครัวของพวกเราอยู่ยบ ปนปีแบบนี้...”

โยโกะร้องให้ออกมา การรวมตัวนี้จะมีการพูดคุยระบายเรื่องคดีที่เกิดขึ้นและสถานการณ์ของครอบครัว สมาชิกที่เข้าร่วมต่างพูดเรื่องเดิมซ้ำๆ เธอจึงได้ฟังเรื่องเหล่านั้นซ้ำไปซ้ำมา แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ร้องไห้เสียใจทุกครั้ง

“มันพูดว่าถ้าจะฆ่า ก็ฆ่าเร็วๆ สิ...”

โคซาโนะที่เสียบมาตลอดเอ่ยขึ้น

“มันได้ยินคำตัดสินประหารชีวิตแล้วหัวเราะครับ ผู้พิพากษา ออกปากเตือนเรื่องการแสดงออกของมันหลายต่อหลายครั้ง แต่มันก็พูดว่า มันเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เกิด มันไม่สำนึกผิดหรือขอโทษเลยจนวินาทีสุดท้าย มันพูดว่ามันฆ่าคนไปสี่คน ยังไงก็ประหารอยู่แล้วไม่ใช่ไร้อะไรทั้งนั้น ทำให้จบๆ เกอะ หมดนั่น ถ้าได้กลับมาอยู่ในสังคม มันคงฆ่าคนอื่นอีกแน่ครับ ต้องโดนโทษประหารชีวิตเท่านั้น”

เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบ

“อย่ายอมแพ้นะคุณคัตสึตะ สู้ต่อไป พระผู้เป็นเจ้าเฝ้ามองอยู่แน่ๆ ครับ”

เอบิซาวะตะไม้กางเขนที่สวมรอบคอ จังหวะเดียวกันนั้นท่วงทำนองดนตรีร่าเริงสดใสก็ดังสนั่นออกมาจากลำโพง ตามด้วยเสียงร้องที่เกือบจะเหมือนเสียงตะโกนก็ก้องจนแก้วหูสั่น มิจิโอะเงยหน้าขึ้นเห็นคัตสึตะกำไมโครโฟนด้วยนิ้วอ้วนหนาของเขาแล้วเปล่งเสียงด้วยหน้าตานูดิบๆ เนื้อเพลงตัวใหญ่ฉายอยู่บนหน้าจอพร้อมภาพคู่รักเดินเลียบชายหาด ตอนนั้นก็โหมง นั่นสิ น่าจะประมาณ... โยโกะใบหน้าแดงก่ำก็คิดว่าไม่ดีขึ้นมาถือแล้วร่วมวงแผดเสียงร้องเพลงกับคัตสึตะ ทั้งสองกอดคอกันร้องเพลง โยโกะตัวไปมา ตอนนั้นก็โหมง รอดูเดียวสิ...

“คุณโคซาโนะ ยินดีด้วยที่คันโนะโดนโทษประหาร!”

คัตสึตะร้องออกมา ส่วนโยโกะที่อยู่ข้างๆ นั้นยังคงร้องเพลงต่อไป พลังขับน้ำตาที่ทางตา ในที่สุดโคซาโนะก็ยิ้มออกมาแล้วปรบมือ เอบิซาวะ ก็เริ่มเขย่ามาราคัส^๘ ในมือที่ไม่รู้ว่าเขาถือเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อไร

“คุณคันโนะไม่ค่อยพูดเลยนะคะ”

มาโกโตะในชุดสูทสีเบจกระชับข้างหุ้มจีโอะผู้ถูกปล่อยทิ้งไว้หลังจาก บทเพลงอันเร้าใจเริ่มต้นขึ้นอย่างกะทันหัน บนตักของเขามีแทมบูรีน^๙ ที่นำ จะรับมาจากเอบิซาวะวางอยู่

“เอ๊ะ”

“เรื่องของตนเองนะคะ... ไม่ค่อยเล่าเท่าไร”

“อ้อ คือ... แค่นี้ฟัง ผมก็ได้เรียนรู้แล้วละครับ”

“เรียนรู้”

“ครับ ในกรณีของผม คนร้ายก็มาชิงตายไปก่อนซะอีก คนที่อยาก ให้ถูกประหารก็เลยไม่มีแล้วนะสิครับ”

เสียงร้องเพลงอันร่อนแรงของคัตสึตะและโยโกะดังขึ้นต่อเนื่อง รวากับจะกลบเสียงหัวเราะแห้งๆ ของมิจิโอะให้มิด ตอนนี่ก็เียง คัตสึตะ ยืนไม่คั่นไปที่ละคน

“นั่นสิคะ... ขอโทษนะคะที่ถามอะไรแปลกๆ”

“ไม่หอรอกครับ แต่ผมเองก็คุยเรื่องนี้กับภรรยาไม่ค่อยได้ด้วย ผม อาจแค่อยากหนีจากมันก็ได้”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหอรอกคะ... แค่มานานที่นี้ก็ดีแล้วคะ”

“แต่คุณคุซากะก็ไม่ค่อยเล่าอะไรเหมือนกันนะครับ”

มิจิโอะหลบไม่ไหวโดนจากคัตสึตะอย่างสุภาพแล้วชี้ชวนไปที่มาโกโตะ

^๘ มาราคัส หรือ ลูกแซก เครื่องดนตรีประเภทเครื่องประกอบจังหวะ ใช้เขย่าเพื่อให้เกิดเสียงซ่าๆ

^๙ Tambourine เครื่องดนตรีประเภทขึ้นด้วยขอบกลมเหมือนขอบกลอง อาจทำด้วยไม้ พลาสติก หรือโลหะ รอบๆ หรือในตัวขอบเจาะแล้วติดด้วยแผ่นโลหะประกบกัน 2 แผ่น หรือ ลูกกระพรวนเป็นระยะ ใช้ตีกระทบกับฝ่ามือหรือสั่นเขย่าเพื่อประกอบจังหวะ

อย่างติดตลก แต่เธอยังคงนั่งเงียบ สายตาจับจ้องอยู่ที่แทมบูรีนที่วางอยู่บนตัก มันเป็นแทมบูรีนพลาสติกราคาถูกและมีรอยแตกอยู่หลายแห่ง

คุณครูชากะก็คงเหมือนกับอาจารย์เอบิซาวะและพวกเรานั้นละ เธอคงมีเหตุผลบางอย่างก็เลยเล่าไม่ได้ล่ะ โยโกะกระซิบบอกเขาระหว่างทางกลับจากการเข้าร่วมชุมนุมครั้งแรก

“อะ ขอโทษครับ วันนี้... ผมมันไม่ได้เรื่องเลย”

มิจิโอะมองมาโกโตะที่นั่งเงียบไปแล้วเอ่ยเหมือนพูดกับตัวเอง

“ฉัน... พุดดีๆ แบบอาจารย์เอบิซาวะไม่เป็นนะคะ”

“พุดดีๆ เหรอ”

“ฉันพุดอะไรฉลาดๆ ไม่เป็นค่ะ แล้วฉันก็ให้คำแนะนำทางกฎหมายที่เป็นประโยชน์ไม่ได้ด้วย เพราะอย่างนั้นฉันเลยอยากใช้เวลาร่วมกับทุกคน แล้วรับฟังเรื่องราวของทุกคนให้ได้มากที่สุดแทนนะคะ ฉันทำได้แค่นั้นเอง”

“เรื่องแค่นั้นที่วุ่นวาย... เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการมากที่สุดเลยไม่ใช่หรอครับ”

เมื่อเพลงจบลงด้วยการร้องประสานเสียง แล้วทำนองเปียโนก็ดังขึ้นต่อโดยไม่มีจังหวะหยุดพัก ใจ เพลง “รอยทางแห่งความหวัง”¹⁰ นี่นา เพลงของซาซัน¹¹ อีกแล้ว เพลงดังอีกเพลงเลยนะเนี่ย ใครเลือกครับ เอ๊ะ อาจารย์เหรอ ไม่น่าเชื่อเลย เอาเลยครับเอาเลย นี่ไม่ครับ

เอบิซาวะร้องเพลงผิดก็ทำเอาทุกคนขำกลิ้ง ขณะฟังเสียงร้องไม่เข้าทำนองและฟังดูราวกับเสียงสวดมนต์ มิจิโอะก็อดระเบิดเสียงหัวเราะออกมาไม่ได้ และเมื่อมองข้างๆ เขาก็เห็นมาโกโตะผุดยิ้มออกมาเป็นครั้งแรกของวัน

¹⁰ “希望の轍” (Kibou no Wadachi) เพลงของ Southern All Stars ที่โด่งดังขึ้นมาเพราะเป็นเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่อง Inamura Jane (1990) โดยเพลงมีเนื้อหาให้กำลังใจแก่ผู้ที่กำลังทำตามความฝันหรือความคาดหวังในอนาคต

¹¹ ชื่อย่อของวง “サザンオールスターズ” หรือ “Southern All Stars” วงดนตรีแนวป๊อปป๊อกร็อกที่มีชื่อเสียงมากที่สุดวงหนึ่งของญี่ปุ่น เจ้าของเพลงฮิต “TSUNAMI” (2000)

“อะ คุณคุซากะหัวเราะแล้ว”

เขาชี้นิ้วไปทางเธออย่างดีใจ มาโกโตะโบกมือไปมาอย่างชินๆ แล้วเอ่ย

“มีหนึ่งเรื่องค่ะ ที่ฉันอยากคุยกับคุณตันโนะ”

“อะไรเหรอครับ”

“ฉันเองก็เคยทำวงดนตรีสมัยเรียนมหาวิทยาลัยเหมือนกันค่ะ”

“เอ๊ะ จริงเหรอ งั้นก็ร้องเพลงเก่งสิ...”

“ไม่ค่ะ ฉันเล่นคีย์บอร์ด ร้องเพลงไม่ได้หรอกค่ะ ได้แค่ส่งเสียงอ้อๆ
อู๋ๆ คลอไปเท่านั้น”

“ก็เหมือนผมเลยสิครับ”

“ใช่ค่ะ คนรอบข้างฉันไม่มีใครที่คุยเรื่องดนตรีได้เลย ดีใจนะค่ะ”

มาโกโตะยิ้มแล้วเริ่มตีแทมบูรีนตามจังหวะเพลง โซฟาในห้อง
คาราโอเกะคับแคบ ทุกครั้งที่เธอเคาะแทมบูรีน ไหล่อ่อนนุ่มของเธอจะ
สัมผัสโดนแขนของมิจิโอะ อุณหภูมิร่างกายของมาโกโตะส่งผ่านมาถึงเขา
มันเปี่ยมด้วยความร้อนอย่างที่จินตนาการไม่ออกจากรูปลักษณะภายนอกที่
ดูเย็นชา

3

นกแก้วบอร์ก¹² ส่งเสียงร้องแหลมสูง ขนสีชมพูเนื้อปลาแซลมอน
ปลิวว่อน

มิจิโอะจับคอนกจากด้านข้างด้วยนิ้วชี้กับนิ้วกลางมือซ้าย แล้วจับ
คีมไว้ด้วยมือขวา

¹² Bourke's parrot นกแก้วสายพันธุ์เล็ก มีจุดเด่นที่ขนสีชมพูเกือบทั่วทั้งลำตัวยกเว้นปลาย
ปีกและหาง

“เอ๊ะ”

ฮาเซคาวะ ซายะ ห่อตัวแล้วปิดปากตัวเองไว้ ดวงตาเรียวจับจ้อง มิจิโอะราวกับกำลังตรวจดูให้แน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี

“ลือกไว้นะ”

“ลือกเหวอ”

“ถ้าไม่จับตัวมันให้มันคงแบบนี้ นกจะบาดเจ็บเอาได้”

มิจิโอะรวบเล็บของนกแก้วบอร์ก็ด้วยนิ้วหัวแม่มือและนิ้วนางมือซ้ายที่ยังว่างอยู่ เส้นเลือดสีแดงคล้ำมองเห็นได้ผ่านโคนเล็บโป่งแสง เส้นเลือดไหลผ่านเข้ามาถึงครึ่งเล็บ มิจิโอะเล็มปลายเล็บสีขาวออกด้วยคีม

“โมโม่จังไม่เป็นไรใช่ไหม เจ็บหรือเปล่า”

เมื่อซายะถาม เจ้านกน้อยสีชมพูก็เปล่งเสียงออกมาอย่างไม่พอใจ เล็บที่ยาวออกมายังเหลืออีกเจ็ดเล็บ

“เฮ้ ซายะจัง ลองทำเองดูมัย”

“เอ๊ะ ไม่ไหวๆ”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ เธอต้องตัดเล็บให้มันเองได้บ้างนะ”

ซายะซื้อเจ้านกเล็กสีชมพูจากร้านขายนกคันโนะไปสองปีแล้ว

ตอนนั้นเธอยังเป็นนักเรียน ป.หกอยู่ และอยู่ห้องเดียวกับคานน เธอเริ่มมาเที่ยวเล่นห้องของคานนที่อยู่ชั้นสองแล้วแวะลงมาดูร้านขายนกคันโนะอยู่บ่อยครั้ง และสุดท้ายก็หลงไหลพวกนกตัวน้อยที่อยู่ชั้นหนึ่งนี้

หลังจากได้รับอนุญาตจากพ่อแม่ให้เลี้ยงนกตัวเล็กได้สองเดือน ซายะคิดแล้วคิดอีก จนสุดท้ายตัดสินใจเลือกนกแก้วบอร์ก็สีชมพูสุดใส เป็นตัวเลือกที่ตรงกันข้ามกับคานนที่มักเลือกใช้สีพื้นทั้งเสื้อผ้าและเครื่องเขียน

ซายะใช้นิ้วจับคอนกแก้วบอร์ก็อย่างระมัดระวัง เมื่อจับคอนกจากด้านข้างแล้วจะลือกไม่ให้มีน้ำหนักรบกวนหน้าอกของนกได้ แต่เธอจับตัวนกไม่แน่นนัก คงเพราะเห็นเหมือนว่านกเจ็บ มิจิโอะกำลังบอกซายะที่ถือคีมไว้ในมือว่า ถ้าไม่ลือกให้ดี เดี่ยวมันเจ็บนะ ตอนนั้นเองเจ้านกก็หวีดร้องขึ้น

มีเลือดพุ่งออกมาจากปลายเล็บ ไม่เป็นไร มิจิโอะบอกชายะที่หน้าซีดเผือดลง แล้วเอาทิชชูซับเลือด

“เวลาเป็นแบบนี้ เราก็ทำแป้งมันที่เตรียมไว้เมื่อกี้”

มิจิโอะหยิบแป้งมันที่เขาเตรียมใส่จานเล็กๆ ไว้ แล้วทาลงบนจุดที่เลือดออก เพียงครู่เดียวเลือดที่ไหลออกจากปลายเล็บที่ทาไว้จนขาวก็หายไป

“เห็นมัย หยุดไหลแล้ว ที่นี้ก็ถูป”

มิจิโอะจุดธูปที่เตรียมไว้ข้างๆ จานแป้งมันด้วยไฟแช็ก ดับเปลวไฟที่ปลายธูป แล้วแตะลงบนเล็บนกที่เลือดออกแค่แป๊บเดียว การใช้ทั้งแป้งมันและธูปเป็นวิธีห้ามเลือดที่บอกต่อกันมาของร้านขายนกคันโนะ

“ขอโทษนะ คงต้องฝึกให้มากกว่านี้อีกหน่อย ค่อยๆ ทำให้ชินไป แล้วกันเนอะ แล้วเล็บมันก็ดูอ่อนๆ รีเปล่า ตรงจะอวยปากมีรอยแตกเห็นมัย ให้เคลเซียมมันกินบ้างนะ ลองบดผงแคลเซียมให้ละเอียดแล้วโรยบนอาหารดู คิดว่ามันคงกิน แล้วก็ให้มันโดนแสงแดดบ้าง”

เขาพูดเร็วเร็ว พยายามไม่ให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขาเองก็กังวลเหมือนกัน ตอนที่เริ่มงานนี้ใหม่ๆ มิจิโอะเองก็ไม่ชินกับการตัดเล็บนกเช่นกัน

“คานนังอยู่ไหนคะวันนี้”

ชายะสงบสติอารมณ์ได้แล้วเพราะเห็นว่าเลือดนกแก้วหยุดไหล เธอมองไปทางบันไดหลังเครื่องคิดเงิน มิจิโอะตะโกนขึ้นไปชั้นบน

“คานน ชายะจัง โมโมะะจังมานะ”

เมื่อปีที่แล้วคานนเข้าเรียนต่อในโรงเรียนมัธยมต้นของรัฐแถวบ้าน ส่วนชายะย้ายไปเรียนโรงเรียนเอกชนในเมืองใกล้ๆ แม้จะไม่ได้เรียนโรงเรียนเดียวกันแล้ว แต่พอวันอาทิตย์ชายะก็จะมาเล่นกับคานนที่ร้านขายนก ทั้งสองต่างกันมากทั้งความสนใจและนิสัยใจคอ แต่ดูเหมือนว่าจะคุยกันได้ไม่หยุดเหมือนนกน้อยส่งเสียงร้องจ๊อกแจ้กไปด้วยกัน

ทว่าหลังจากเหตุการณ์นั้น ชายะก็ไม่มาที่ร้านขายนกเลย พ่อแม่ของเธออาจบอกว่าให้รอไปอีกสักหน่อยค่อยมากก็ได้ เมื่อมิจิโอะเห็นสีหน้า

ท่าทางของเธอที่พาโมโมะมาหลังจากหายไปนานแล้วบอกว่า เล็บมันยาวจนเหมือนจะแตก คุณลุง ตัดให้หน่อยได้ไหมคะ เขาก็เข้าใจทันทีว่าเธอคอยหาโอกาสจะมาที่นี่นั่นเอง

เสียงบันไดไม้ลั่นเอี้ยดอ้าด คานนเดินลงมา เธอใส่เสื้อสีขาวกับกระโปรงบานสีกรมท่า หยิบรองเท้าคัทชูหนังสีดำสำหรับใส่ออกนอกบ้านออกมาจากตู้ได้บันได

“ทำไมแต่งตัวแบบนี้ล่ะ เราจะไปงานแต่งงานหรือไง”

“ซายะจัง... มาเหรอ”

“คานนจัง ไม่ได้เจอกันนานเลย”

เด็กสาวสองคนเริ่มพูดคุยกันโดยไม่สนใจคำพูดล้อเล่นของมิจิโอะ บทสนทนาที่ห่างหายไปครึ่งปีฟังดูอิหยังอิหยัง มิจิโอะยิ้มเพื่อนแล้วหยิบคีมมาตัดเล็บที่เหลือของนกแก้ว

“คานนจังจะออกไปข้างนอกเหรอ”

“อืม ไปกับแม่หน่อยนะ”

“ไปไหนเหรอ”

ก่อนที่คานนจะตอบ เคียวโกะก็เดินลงบันไดมา เธอใส่ชุดกระโปรงวันพีชสีกรมท่า ในมือมีรองเท้าส้นสูงสีดำ

“ไปงานแต่งงานจริงๆ ใช่มั้ยล่ะ”

“พูดอะไรนะ”

เคียวโกะหัวเราะหึๆ อย่างสนุกสนาน เสียงหัวเราะของภรรยา เขาไม่ได้ยินมานานแล้ว

“มีคนชวนนะ”

“ไปไหนเหรอ”

“ไปฝึกร้องเพลงประสานเสียง”

“คุณป้าร้องเพลงด้วยเหรอคะ”

ซายะถามขึ้นมาทันที เธอชอบเคียวโกะ แม่ของคานนสวยและไม่ซีโมให้ด้วย ดีจัง ซายะอิจฉาคานนมาตลอด

“ร้องได้สิ เมื่อก่อนป้าเป็นนักร้องนะ ดูไม่ออกหรอก”

เคียวโกะทำท่าทำถือโมคิให้ดู สุดยอดเลย คุณป้าเป็นนักร้องเหวอ
ซายะส่งเสียงตื่นเต้น

มิจิโอะตกตะลึงจนอ้าปากค้าง ตั้งแต่วันที่เธอสารภาพกับเขาว่าเธอ
ไม่ได้ยินเสียงทำนอง เคียวโกะก็ด่าทอมิจิโอะมาตลอด ทำให้ถึงปล่อยให้
คานาตะถูกฆ่า ถ้าฉันไปเองคงไม่เป็นแบบนี้ เขาพนพิ้งคำสาปแข่งทุกวัน
ไม่ไหวจนเริ่มไปชุมนุมสายลมคนเดียว

แต่เคียวโกะที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาคอนนี่เหมือนเป็นคนละคนกับที่
ผ่านมา มิจิโอะสับสนว่าเขาควรตั้งรับกับความเปลี่ยนแปลงแบบพลิกหน้ามือ
เป็นหลังมืออย่างกะทันหันนี้อย่างไรดี แต่เขาก็รู้สึกดีใจจริงๆ เพื่อนร่วมชั้น
คงชวนเธอไปละมั้ง เคียวโกะค่อยๆ กลับไปเป็นตัวเองคนเดิมที่ละน้อย
คนที่อ่อนโยน สงบใจเย็น และเล่นมุขตลกในบางครั้ง

“มิจิโอะคุง ฉันไปกับคานนได้มั๊ย”

“แน่นอน ได้สิ”

“ขอบใจนะ เคียวกลับมาเย็นๆ”

ลุ่มเสียงของเคียวโกะไม่มีเค้าของการเสียดสีที่แทง

“ซายะจัง ไว้คราวหน้ามาอีกนะ”

คานนบอกอย่างหงอยๆ พลังตามหลังเคียวโกะไป

“อืม ไว้ค่อยเล่นกันนะคานนจัง”

ซายะขยับตาข้างเดียวให้อย่างที่ชอบทำ ท่าทางที่ไม่ว่าคานนจะฝึก
เท่าไรก็ได้ไม่เก่งเสียที

“ขอให้สนุกนะเคียวโกะ”

ดนตรีอาจช่วยเยียวยาเธอก็ได้ เขามองส่งทั้งสองเดินจนถึงประตู
ทางเข้าบานกระຈก ส่งเสียงตามหลังทั้งสองที่เดินออกไปสู่แสงแดดสดใส
ช่วงปลายฤดูร้อน ตั้งแต่รับรู้ของคานาตะกลับมา ภรรยาของเขาไม่ได้
ออกไปข้างนอกเลยสักครั้ง

“คานนด้วย”

เขาส่งเสียงให้คานนที่กำลังตั้งประตูเปิดออก แต่ไม่รู้เป็นเพราะพวกนกส่งเสียงร้องกลบหรือเปล่า ลูกสาวจึงไม่หันกลับมามอง ไอร้อนระอุขึ้นจากถนนลาดยางอาบแผ่นหลังสองแม่ลูกที่เดินจากไป

“เอาละ เล็บสุดท้ายแล้ว”

มิจิโอะกลับมาที่ข้างเครื่องคิดเงินซึ่งชายะรออยู่แล้วตัดเล็บของนกแก้วสีชมพูต่อ เขาตัดอย่างดีแล้วแท้ๆ แต่เจ้านกน้อยกลับส่งเสียงร้องดังก้องร้าน

4

เมื่อล้มตัวลงบนเตียงซ้อนทับร่างของเธอ เสียงผ่นลมหายใจอย่างเจ็บปวดก็ลอดออกมา

นิ้วเรียวยาวเอื้อมจับแผ่นหลัง เล็บจิกไว้ราวคว่ำขนไม้ที่ลอยมาตามลำน้ำขุนคลังหลังฝนตก นี่ ฉันทายากนะ ลมหายใจเร่าร้อนแผดเผาป้าเข้ามาในหู เหงื่อกาฬพรุ้งพรูออกมามากกว่าเดิม เขาถอนร่างออกมาโดยไม่รู้ตัว ตอนนั้นเองจึงได้เห็นเรือนร่างนุ่มนวลของ คุณากะ มาโกโตะ สะท้อนอยู่ใต้แสงสีแดงอมม่วง หน้าอกอวบอิมซ้อนอยู่ภายใต้ชุดสูทเรียบๆ ดันดันเสื้อสีขาวออกมา ต้นขาเนียนโค้งงอไผ่ล่อออกมาจากกระโปรงรัดรูป เมื่อมิจิโอะสัมผัสหน้าอกของเธอย่างกล้าๆ กลัวๆ รูปหน้าสวยของเธอก็บิดเบี้ยวได้ยืนเสียงครวญครางดังขึ้น นี่ กอดฉันที เล็บจิกบนแผ่นหลังสวมเสื้อเซ็กซี่ชุ่มเหงื่ออีกครั้ง มาโกโตะร้องเสียงสูงขึ้น

ทันใดนั้นเอง ภาพวอลเปเปอร์ภายในร้านขายนกดันโนะก็ผุดขึ้นในหัว

ก้อนเมฆฟูเหมือนขนมสายไหมเรียงกันอยู่บนพื้นหลังท้องฟ้าสีคราม
เหล่านกน้อยในกรงหันหน้าไปทางท้องฟ้าปलอมๆ นั้นแล้วส่งเสียงร้อง
ซ้อนทับกับเสียงหอบของมาโกโตะที่อยู่ตรงหน้า

“ไม่น่าเชื่อ”

เคียวโกะที่มีนกคอกคาที่ลืออยู่ในมือกำลังมองมาทางนี้ สายตาของเธอ
เย็นชา ทว่าริมฝีปากกลับมุดยิ้ม เขาหลุดเสียงสะอึกออกมา ดันตัวออก
เหวี่ยงจากหน้าผากหยดเหมะลงบนแก้มของมาโกโตะ ชีพจรเต้นเร็วขึ้น
เส้นเลือดใกล้หูดังตุบๆ อยู่ในแก้วหู

เขาเงยหน้าขึ้นหาอากาศหายใจ กระຈกที่ติดอยู่บนเพดานสะท้อน
ภาพใบหน้าของมิจิโอะ มันดูไม่ได้ เหมือนกับปลาครีบกำลังอ้าปากหายใจ
บนผิวน้ำ เขาปิดลำตัวช่วงบนราวกับจะหนีจากภาพนั้นแล้วเอนตัวนอน
หงายลงบนเตียงรูปวงกลม ผู้ชายลงพุงเห็นหน้าท้องโผล่ออกมาจากรอย
แยกของเสื้อเชิ้ตมองมาทางนี้ด้วยแวตาว่างเปล่า

“เป็นอะไร... รีเปล่าคะ”

มาโกโตะถามพลางจัดคอเสื้อให้เรียบร้อย เสียงของมาโกโตะกลับ
มาเหมือนปกติ

“อืม คือ...”

จะพูดว่าขอโทษ เขาก็รู้สึกแปลกๆ มิจิโอะจึงได้แต่ปิดปากเงียบ
ไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ การรวมตัวของชุมนุมสายลมจบลงที่ห้อง
ประชุมของสำนักงานกฎหมายเอบิซาวะ ปกติแล้วหลังจากครบครวเหี่ยว
กลับไป มาโกโตะจะยังอยู่ที่สำนักงานต่อ ดังนั้นเขาจึงไม่เคยกลับออกมา
พร้อมเธอ

แต่คืนนี้เอบิซาวะมีนัดรับประทานอาหาร ดังนั้นหลังจากรวมตัว
เสร็จ มาโกโตะจึงออกจากสำนักงานมาพร้อมกับพวกมิจิโอะด้วย ทุกคน
เดินไปถึงสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุดก่อนแยกย้ายกันกลับ ตอนนั้นเองมิจิโอะ
จึงรู้ว่ามาโกโตะขึ้นรถประจำทางสายเดียวกันออกจากวงเวียนหน้าสถานี

ทั้งสองยืนดูตารางเวลาเดินรถขบวนกันที่ป้ายรถประจำทาง น่าเสียดายที่รถคันล่าสุดเพิ่งแล่นออกไป เพราะเป็นคืนวันเสาร์กว่ารถคันต่อไปจะมาต้องรอถึงสี่สิบนาที เมืองนี้รถประจำทางน้อยลงทุกปี

“พี่ชาย พี่สาว ตี๋มสักแก้วมั๊ยครับ ตี๋มไม่อันสองชั่วโมงเต็มสองพันเยนเท่านั้น”

เด็กหนุ่มสวมเสื้อฮัปปี้¹³ จากร้านเหล้าหน้าสถานีหมายตาพวกมิจิโอะที่ยืนงงไม่รู้จะทำอะไรดี ในมือของเขาถือป้ายเขียนแบบธงจับปลาใหญ่¹⁴

“ไม่ละ เรายังรออยู่ล่ะ...”

“แต่รอตั้งหนึ่งชั่วโมงไม่ใช่หรอ”

“สี่สิบนาที”

“จะให้พี่สาวยืนรออยู่อย่างนี้นะหรอ”

“อ๊ะ ฉันยืนได้ ไม่เป็นไรค่ะ”

มาโกโตะปาดเหงื่อบนหน้าผากพลางปرامเด็กหนุ่ม อากาศในคืนช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงค่อนข้างชื้น เห็นได้จากเหงื่อที่ซึมออกมาจากเสื้อแจ็คเก็ตสีเบจของเธอ

“จันหนึ่งชั่วโมงหนึ่งพันเยน เป็นไง ยังไงก็ต้องรออยู่แล้ว เข้าไปตี๋มเปียร์เย็นๆ รอในร้านเป็นไงครับ”

ทั้งสองแพ่ลูกตื้อจึงเข้าไปในร้าน และเพียงครู่เดียวพวกเขาก็ตี๋มกันไปถึงสามแก้ว อาจเพราะได้ยินคำว่าตี๋มไม่อันจึงตี๋มเพลิน มาโกโตะที่ไม่ตี๋มเหล้าเลยตอนอยู่คาราโอเกะก็ตี๋มเลมอนชาว่าไปเท่ากับที่มิจิโอะตี๋ม

พวกเขาไม่ได้คุยเรื่องซุนนุสลายลมเลยแม้แต่นิดเดียว แต่คุยกันเรื่องวงดนตรีที่แต่ละคนเคยเล่นเลียนแบบสมัยเรียน เกทับกันเรื่องไอดอลที่

¹³ เสื้อคลุมตัวนอกแบบลำลองของญี่ปุ่น เป็นเสื้อคลุมทรงหลวม มีสายคาดเอวหรือไม่ก็ได้ มักพบเห็นใส่กันในงานเทศกาลหรือกิจกรรมต่างๆ หรือสวมเป็นสัญลักษณ์ของร้านค้านั้นๆ

¹⁴ 大漁 ธงที่ชาวประมงมักแขวนไว้เมื่อกลับเข้าฝั่งหลังออกหาปลา เพื่อแจ้งให้คนบนบกทราบว่าชาวประมงจับปลาขนาดใหญ่ได้

ตัวเองชอบ และเรื่องอื่นๆ รู้ตัวอีกทีเวลาก็ผ่านไปนาน

ไม่ว่าจะไม่วางเรื่องเวลาขึ้นรถ แต่แค่รู้สึกไม่อยากรีบลุกเท่านั้น มิจิโอะรู้สึกสบายใจ เขาต้องการบทสนทนาที่มีความอัดอัดแบบนี้นี้อะไรก็ตาม แม้ในร้านจะมีเครื่องปรับอากาศ แต่ก็ไม่ได้เย็นสบาย เขาแนะนำให้มาโกโตะ ถอดเสื้อแจ็คเก็ตตัวนอกหลายครั้ง แต่เธอเช็ดเหงื่อบริเวณคอแล้วส่ายหน้า ปฏิเสธ บอกว่าช่วงนี้เธออ้วนขึ้น

เมื่อเดินออกจากร้าน เขาจึงเพิ่งเห็นว่าหน้าร้านมีตึกประดับไฟสีรุ้ง ตั้งอยู่ ร้านรวงใกล้เคียงปิดไฟแล้ว ทำให้ตึกนั้นดูเหมือนผุดขึ้นมาจากความมืดมิด ทั้งสองคนต่างรู้ว่า เลยเวลาขึ้นรถมานานแล้ว จึงเดินเข้าไปใน เลิฟโฮเทล¹⁵ โดยที่ต่างฝ่ายต่างไม่ต้องเอ่ยปากชวน

“ดี่มากไปหน่อยนะคะ...”

มาโกโตะพึมพำขณะเอนตัวนอนมองเพดาน มันฟังดูเหมือนเป็นไปได้ ทั้งคำปลอบมิจิโอะและทั้งข้ออ้างในสิ่งที่ทำลงไปแล้วด้วย

“ดีหม่นไปหน่อยนะ...”

เขาพูดตามเธอ แสงไฟค่อยๆ เปลี่ยนจากสีแดงอมม่วงเป็นเหลือง อบอุ่นส่องลงบนใบหน้าของมิจิโอะและมาโกโตะที่นอนมองเพดานข้างๆ กัน ไฟสว่างมัวๆ หรือไงอันนี้ มิจิโอะกดปุ่มข้างเตียงเพื่อกลบความเขินอายที่เข้ามาในเลิฟโฮเทล

“เหมือนดิสโกเลยนะคะ”

คงเพราะจู่ๆ สถานการณ์ที่เป็นอยู่นี้มันพิลึกพิลั่น มาโกโตะจึง หัวเราะออกมา

“จริงด้วย... เต้นกันมั๊ยครับ”

“คุณดันโนะไปทีแบบนั้นด้วยหรอคะ”

“ไม่เคยไปเลยครับ คุณคุซากะล่ะครับ”

“ไปดิสโก ฉันก็เต้นไม่เป็น คาราโอเกะก็ไม่ถนัดค่ะ”

¹⁵ โรงแรมสำหรับพักระยะสั้น โดยผู้เข้าพักส่วนใหญ่มีเป้าหมายเพื่อการมีเพศสัมพันธ์

เหมือนกันเลย มิจิโอะหัวเราะ ค่ะ เหมือนกันเลย มาโกโตะหัวเราะ
ไฟสีเหลืองอมเขียวเปลี่ยนเป็นสีส้ม ภาพวอลเปเปอร์บอลลูนลอย
อยู่บนท้องฟ้าก็สว่างขึ้นเรื่อยๆ ขณะจ้องมองวอลเปเปอร์ขาดๆ นั้น มิจิโอะ
ก็หัวเราะไม่หยุด

“คุณดันโนะคะ”

เหมือนมิจิโอะจะหยุดไม่ได้ เขาหัวเราะจนไหล่สั่นต่อไป

“อ๊ะ ขอโทษที ทำไมกันละเนี่ย”

นอกจากหัวเราะแล้ว น้ำตาก็เริ่มเอ่อรวมกันที่หางตา

มาโกโตะได้แต่มองอย่างทำอะไรไม่ถูก เหมือนเขาได้ปลดปล่อย
บางอย่างออกมา มิจิโอะสูดหายใจลึกๆ ซ้ำไปมาและพยายามควบคุมตัวเอง
จนหยุดสั่นได้ เขายกแขนขวาขึ้นปิดตา สะอื้นพร้อมพร่ำพรูออกมา

“เขาร้องเพลง... นักสืบหน้ากัน¹⁶ ครับ”

“นักสืบหน้ากันเหรอะคะ”

“ลูกชาย... มันเป็นเพลงการ์ตูนที่คานาตะชอบนะครับ ครึ่งสุดท้าย
ที่ผมพาถูกไปคาราโอเกะ ทุกคนร้องเพลงนี้ด้วยกันครับ ทุกคน เคียวโกะ
คานน และคานาตะ เพลงของนักสืบหน้าเหมือนกัน กัน กัน กัน กัน กัน
ขอโทษด้วยนะ ปู่ด มันเงามาก ทุกคนหัวเราะกันใหญ่”

“อะ ฉันเคยได้ยินค่ะ ดังมากเลยใช่มั้ยคะ”

“คานาตะร้องเพลงอย่างมีความสุขมากเลยครับ ร้องว่า กัน กัน กัน
เพลงสุดท้ายที่ลูกร้องคือเพลงนั้น”

น้ำตาไหลออกมาพร้อมกับรอยยิ้มฝืนๆ บนใบหน้า ความรู้สึก
ประหลาดที่ไม่ใช่ทั้งความขบขันและความเศร้าสโรยเอ่อล้นขึ้นมาจาก
กันบึ้งของหัวใจ

¹⁶ Oshiri Tantei (โอชิริ ทันเท) การ์ตูนชื่อดังของญี่ปุ่น มีทั้งรูปแบบแอนิเมชันออกอากาศทาง
ช่อง NHK, หนังสือการ์ตูน และดัดแปลงเป็นละครเวทีสำหรับเด็ก ตัวละครเอกเป็นนักสืบवाद
ลายเส้นหน้าเป็นรูปกัน คำว่า Oshiri ในภาษาญี่ปุ่นแปลว่า กัน

“หลังเหตุการณ์นั้นเราก็ถูกล้อมรั้วทั้งทุกวัน มันแย่มากจริงๆ ไม่รู้ไ้รายการทีวีนั้นเอาเงินฟาดเจ้าของแมนชั่นฝั่งตรงข้ามหรือไง ถึงมีกล้องจากชั้นสองของทีนั้นส่องมาทางนี้ มันก็ถ่ายเห็นแค่ร้านขายนกดมช่อเท่านั้นแหละ เราไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องปิดบานประตูหน้าต่างทั้งหมดแล้วซิงตัวเองอยู่ข้างใน แต่ก็ต้องออกจากบ้านไปหาตำรวจบ้าง พอออกไปก็เจอไม้ค้ำจ่อถามว่า ความทรงจำสุดท้ายกับลูกชายคืออะไร จะให้ตอบออกที่วี่ไ่งๆ ว่านักสืบหน้ากันได้อะไร โอ นึกขึ้นมาแล้วมันก็ยังโมโห”

มาโกโตะนั่งเงียบอยู่อย่างนั้น เธอทำหน้าที่อย่างไรกันนะตอนฟังเรื่องนี้ มิจิโอะสมเพชตัวเองที่ทำเหมือนอ่อนเธอ แต่ก็ไม้อาจหยุดคำพูดที่พรังพรูออกมาได้เลย

“วันที่หมอนั้นฆ่าคานาตะ พวกเขาไม่ให้ผมรับร่างลูกกลับบ้านสักที ผมรออยู่ที่โรงพยาบาลนานมาก หลังจากยืนยันการเสียชีวิตแล้วยังจะต้องผ่าชันสูตรอีก ผมบอกพวกเขาไปนะ บอกว่าลูกผมถูกแทงตั้งหลายครั้งแล้วไม่ต้องผ่าต้องเจียนลูกผมอีกก็ได้ เห็นไปถึงข้างในแล้วไม่ใช่หรอ อะ ตรงนี้จะหัวเราะก็ได้นะ แต่ไม่มีใครหัวเราะเลย พวกเขาบอกด้วยสีหน้าจริงจังว่าต้องทำตามกฎหมาย ไม่ทำไม่ได้ หลังจากนั้นก็ย้ายโรงพยาบาล ผมรออยู่คนเดียวจนพวกเขาชันสูตรเสร็จ ผมได้แต่นั่งอยู่บนม้านั่งในสวนอย่างนั้น เพราะไม่มีอะไรทำ แค่นั่งมองดวงอาทิตย์ค่อยๆ ตกเท่านั้น ผมนั่งร้องเพลงอยู่ตรงนั้นตลอดเลย ร้องกัน กัน เหมือนคนบ้าคนหนึ่ง แต่นั่นคือสิ่งเดียวที่ผมร้องออกมาได้ กัน กัน กัน ขอโทษด้วยนะ ปู่ ผมร้องวนอยู่อย่างนั้นคนเดียวไม่รู้กี่รอบ”

มิจิโอะได้ยินเสียงสะอื้นจึงหันไปมองข้างๆ วินาทีนั้นน้ำตาหยดหนึ่งไหลออกมาจากดวงตาของมาโกโตะ ไหลลงมาตามแก้มแล้วซึมลงบนหมอน

“เป็นผมสิที่ต้องร้องให้...”

“ขอโทษค่ะ... ฉัน...”

“ไม่หรอก ผมต่างหากที่จู่ๆ ก็เป็นอย่างนี้ ขอโทษนะ แต่... ได้พูดออกมามันดีจริงๆ เรื่องที่ดูโง่เง่าแบบนี้ ดีที่ได้พูดออกมา ผมรู้สึกว่ามันถ้าเล่าให้ใครฟัง ผมจะนึกถึงเรื่องวันนั้นขึ้นมาทันที แล้วผมก็เหมือนจะเสียสติเอา แต่ผมโกรธจริงๆ ผมรู้สึกเสียใจมาตลอด แต่เพราะทั้งภรรยาและลูกสาวห่อเหี่ยวกันไปหมด ผมต้องพยายามเข้มแข็งอย่างถึงที่สุด ไม่ให้มีเวลาร่างมาโศกเศร้าเสียใจเลย เพราะฉะนั้นวันนี้ได้พูดออกมาแล้วมันดีจริงๆ ถึงจะเป็นในเลิฟไฮเทคก็เถอะ”

มาโกโตะร้องไห้สะอึกสะอื้นน้ำตาอาบแก้ม มิจิโอะคิดว่าเธอเองก็คงมีอดีตอันแสนเศร้าเช่นกัน เธอคงมีอะไรในใจที่เล่าให้ใครฟังไม่ได้เหมือนกัน

“เออ... ขอโทษนะที่พูดเรื่องหุดๆ”

“ขอโทษค่ะ”

“คุณคุซาคะจะขอโทษทำไมล่ะครับ”

“ขอโทษค่ะ ฉันขอโทษค่ะ...”

คำขอโทษของมาโกโตะถูกขัดจังหวะด้วยสัญญาณแจ้งหมดเวลาเข้าพักสองชั่วโมง มิจิโอะเงยหน้ามองเพดานพลางฟังเสียงสัญญาณแผดดังซ้อนทับกับเสียงร้องไห้ของมาโกโตะ

ไฟสว่างมัวเปลี่ยนจากสีส้มเป็นสีแดงอมม่วงอาบย้อมใบหน้าของคนทั้งสอง มิจิโอะจ้องมองแสงที่ค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละน้อย เหมือนแสงอาทิตย์ที่เขานั่งมองจากสวนในวันนั้น

เมื่อมิจิโอะกับมาโกโตะออกมาจากเลิฟไฮเทค ทั้งสองรีบตรงไปยังป้ายจอดรถประจำทาง รู้สึกกังวลสายตารอบข้างไปตลอดทาง

โชคดีที่ร้านรวงหน้าสถานีปิดแล้วและทางเดินไปที่ป้ายรถประจำทางแทบไม่มีคนเดินผ่าน พวกเขาเห็นไฟสีแดงแสดงถึงรถเที่ยวสุดท้ายสองสว่างอยู่

มาโกโตะเริ่มออกวิ่ง มิจิโอะที่ไม่ทันตั้งตัวรีบตามหลังไป ผมเปียกๆ ด้านหลังปลิวไหว เพราะเพิ่งอาบน้ำมา

ทั้งสองคนนั่งลงบนที่นั่งด้านหลังสุดมีแสงสีแดงจากดวงไฟส่องมา โดยเว้นระยะห่างจากกันเล็กน้อย นอกจากพวกเขา บนรถมีชายวัยกลางคน อีกหนึ่งคน ไม่รู้ทำไมเขาถึงไม่นั่งลง แต่กลับยืนจับเสาอยู่ข้างที่นั่งคนขับ

เมื่อรถออกตัว มาโกโตะก็บอกด้วยเสียงเบาหวิวจนแทบจะถูกกลบ ด้วยเสียงเครื่องยนต์ว่า เธอจะลงที่ป้ายหน้าคลินิกหูดอกจุก และกระซิบ ต่อว่า ฉันอยู่อะพาร์ตเมนต์ตรงป้ายรถประจำทางป้ายที่สาม สองคนกับ ลูกชายวัยสิบเก้าค่ะ บทสนทนาที่มีเพียงเท่านั้น จากนั้นรถประจำทางที่มี ผู้โดยสารสองคนในความเงียบงันและชายวัยกลางคนอีกคนก็วิ่งต่อไปใน ความมืด

เมื่อมาโกโตะลงรถที่หน้าคลินิกหูดอกจุก เขาหันกลับไปเห็นมาโกโตะ กำลังจ้องมองไปเบื้องหน้า ดวงไฟสีแดงสะท้อนอยู่ในนัยน์ตาสีดำว่างเปล่า มิจิโอะโบกมือกลบเกลื่อนคำขอโทษ แต่รถก็ออกตัวก่อนที่มาโกโตะ จะทันเห็น หลงเหลือไว้เพียงกลิ่นน้ำมันไหม้ๆ ที่เครื่องยนต์ดีเซลพ่นออกมา เท่านั้น

เดินตามถนนจากป้ายรถประจำทางมาประมาณห้านาทีก็เห็นป้าย เก่าๆ ของร้านขายนกดันโนะ ร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้าเล็กๆ ที่อยู่ติดกัน ร้าน ขนมญี่ปุ่นเก่าแก่ และร้านซักรีดที่อยู่เยื้องไปฝั่งตรงกันข้ามดับไฟหมดแล้ว มีเพียงร้านขายนกเท่านั้นที่ยังเปิดไฟอยู่

เขาได้ยินเสียงร้องเพลงเบาๆ เสียงร้องประสานเสียงของพวกเขาดัง ลอดออกมาอย่างเมื่องอันเงียบสงบในช่วงเวลาที่อีกเพียงไม่นานก็จะเข้าสู่วันใหม่

หน้าร้านมีจักรยานจอดอยู่สองคัน เมื่อเขาเดินเข้าไปในร้านก็เห็นผู้หญิง สองคนที่เขาไม่รู้จำกำลังร้องเพลงประสานเสียงกับเคียวโกะ อายุของ พวกเขาจะมากกว่าภรรยาเขาเล็กน้อย ทั้งสามคนถือโน้ตเพลงอยู่ในมือ แล้วส่งเสียงร้องเพลงที่เหมือนเพลงสรรเสริญพระเจ้าซึ่งเขาไม่เคยได้ยินโดย พร้อมเพรียง ภายในร้านมืดทึบดับแคบก้องกังวานด้วยเสียงร้องประสาน กลางดึก เหล่านกน้อยในร้านต่างเจียบงัน สีหน้าของเคียวโกะที่ยืนนิ่ง

ร้องเพลงอยู่ท่ามกลางกรงนกตึงตูดสายตา แนนอนว่าเธอไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่า
มิจิโอะเข้ามาในบ้านแล้ว

“เกิดอะไรขึ้นล่ะเนี่ย มาร้องเพลงกันเวลานี้”

มิจิโอะทัก เสียงร้องเพลงหยุดลงทันที

“ได้ยินไปถึงข้างนอกเลย”

เขาทำที่เหมือนตัวเองไม่ได้ทำอะไรมาแล้วถามออกไป

“อ๊ะ กลับมาแล้วเหรอคะ นี่คุณชินโดกับคุณอิการาชิจากคณะร้อง
ประสานเสียงนะ”

เคียวโกะมีท่าทีนิ่งๆ ขณะแนะนำผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างเธอทั้งสองคน
ชินโดและอิการาชิสวมชุดสูทสีดำเหมือนชุดไว้ทุกข์โค้งตัวลงอย่างพร้อมเพรียง
ราวนัดกันมา

“พวกเธอมาช่วยซ้อมร้องเพลงนะ”

“นั่นก็เถอะ นี่มันเที่ยงคืนแล้วนะ”

“อ๊ะ ดึกขนาดนี้แล้วเหรอ เพลินจนไม่รู้เวลาเลย”

ใบหน้าแตรมรอยยิ้มของเคียวโกะสดใสมาก มิจิโอะกลืนคำตำหนิ
ลงคอ มันดูน่ายินดีมากกว่าที่ภรรยาผู้เคยพูดว่าไม่ได้ยินเสียง ตอนนี้อกลับ
มาได้ยินเสียงทำนองอีกครั้ง

“พอได้ร้องเพลงแล้วก็ลืมเวลาไปเลยนะ”

รู้อีกที ชินโดและอิการาชิก็ปิดโน้ตเพลงเตรียมตัวพร้อมกลับแล้ว
พวกเขาก็ออกอย่างเหมือนเป็นกระบวนการที่กำหนดไว้แล้ว ไร้เสียงหรือ
สัญญาณใด พวกเธอผงกศีรษะให้มิจิโอะเพื่อลาแล้วออกจากร้านขายนก
ขึ้นที่จักรยานหายไปในความมืด

“ร้องเพลงเวลานี้มันรบกวนเพื่อนบ้านไม่ใช่เหรอ...”

มิจิโอะดูให้แน่ใจว่าไม่เห็นจักรยานสองคันนั้นแล้วจึงปิดบาน
ชัตเตอร์ลง

“จากนี้ไปจะระวัง แต่ฉันสนุกมากเลย”

เหมือนเคียวโกะยังอารมณ์ค้างจากการร้องเพลงประสานเสียง เธอหนีบโน้ตเพลงไว้ที่แขนแล้วตอบราวกับกำลังร้องเพลง มิจิโอะเห็นปกของโน้ตเพลงมีตัวอักษรเขียนว่า “เสียงแห่งนิรันดร์” คณะร้องเพลงประสานเสียงของศาสนาคริสต์หรือเปล่าละ

“คานนละ”

“ร้องเพลงด้วยกันจนถึงเมื่อกี้นั้นละ ฉันว่าไปนอนแล้วละมั้ง”

มิจิโอะเลื่อนประตูหลังเครื่องคิดเงิน ถอดรองเท้าหนึ่งส้นเท้าสีกา ออกแล้วเดินขึ้นบันได บันไดไม้เก่าลื่นเอี้ยดอาดทุกครั้งที่กำลังเดิน เขาขึ้นมาถึงชั้นสองแล้วเข้าไปยังห้องนั่งเล่น แอบมองไปยังห้องลูกทางฝั่งซ้ายมือ คานนั่งอ่านหนังสืออยู่บนเตียง เขาถามว่า นอนไม่หลับหรือ เธอตัวดสลายตามองมาเพียงเล็กน้อยก่อนกลับไปอ่านหนังสือต่อโดยไม่ตอบอะไร

ในห้องนอนลูกยังคงมีเตียงสองชั้นที่คานนใช้ร่วมกับคานาตะอยู่ โศภบรรจุอัฐิของคานาตะวางอยู่บนเตียงชั้นบน แม้จะผ่านวันครบรอบ 49 วันมานานแล้ว แต่เคียวโกะไม่มีที่ทราบว่าเธอจะเอามันไปเก็บไว้ที่สุสานเสียที¹⁷

ตอนนี้อายุเตียงสองชั้นนี้มา คานาตะบอกว่ายังไงก็จะนอนข้างบน คานนยกชั้นบนให้น้องชาย ลูกสาวบอกว่าถ้าเป็นเตียงชั้นล่างแค่เอาโคมไฟมาติดก็อ่านหนังสือได้แล้ว ไม่ลำบากสักหน่อย แล้วบ้านนี้นะ คานาตะเป็นที่หนึ่งอยู่แล้วนะ

เมื่อลองมองไปรอบๆ อีกครั้ง เขาก็ตระหนักว่าคานนโตขึ้นมากแล้ว ห้องนอนลูกที่แน่นไปด้วยข้าวของของพี่สาวและน้องชายคับแคบลง เคียวโกะยังจัดการของเล่น หนังสือ และเสื้อผ้าของคานาตะให้เข้าที่เรียบร้อยไม่ได้ อัฟไรท์เปียโนของคานาตะยังคงวางอยู่ตรงกำแพงข้างๆ เตียง

ทันใดนั้นเอง เขาก็นึกขึ้นได้ว่าก่อนเกิดเหตุเขามีแผนจะปรับปรุงห้องชั้นสองใหม่ เขากับภรรยาคุยกันว่าจะแบ่งห้องนอนลูกออกแล้ววางโต๊ะเขียนหนังสือสำหรับแต่ละคนเข้าไป

¹⁷ ตามความเชื่อของคณิบัน เมื่อตายไปแล้ววิญญาณของผู้ตายจะวนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์ต่อไปอีก 49 วัน เมื่อครบ 49 วันจึงมีการทำบุญเพื่อส่งวิญญาณอีกครั้ง

แนะนำนักเขียน ดาวามูระ เก็งกิ

เกิดเมื่อวันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 1979 นักเขียนนิยายและโปรดิวเซอร์ ภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่น จบการศึกษาจาก Sophia University ในกรุงโตเกียว สาขา สื่อมวลชน (Journalism)

ในปี 2012 เขาเริ่มต้นเขียนนวนิยายเรื่องแรก If Cats Were to Disappear from the Earth (ถ้าแมวตัวนั้นหายไปจากโลกนี้) ซึ่งมียอดขายกว่า 700,000 เล่ม และมีผลงานสร้างชื่อเสียงอีกหลายเรื่อง เช่น Million Dollar Man, April She Will ดาวามูระ เก็งกิ ได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในคนทำภาพยนตร์ที่น่าจับตามองของ Hollywood Reporter's Next Generation Asia ประจำปี 2010

ในปี 2019 เขาได้นำนิยายเล่มที่ 4 อย่าง “A Hundred Flowers” (ให้รักพาแม่กลับมา) มาสร้างเป็นภาพยนตร์ โดยเป็นทั้งผู้เขียนบทและเปิดตัว ในฐานะผู้กำกับภาพยนตร์ขนาดยาวเป็นครั้งแรก

ดาวามูระ เก็งกิ มีวิธีเล่าเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ผลงานของเขาเชิญชวนให้คนกลับมาสำรวจชีวิต ความตาย และความสัมพันธ์ของผู้คน มีรางวัลการ์ตูนตีพิมพ์ทั้งงานเขียนและภาพยนตร์ ถือเป็นบุคคลสำคัญในอุตสาหกรรมวรรณกรรมและภาพยนตร์ญี่ปุ่น

แนะนำนักแปล

ทายาทครูใหญ่โรงเรียนประถมลูกทุ่ง และยังเป็นนักกลอนท้องถิ่นฝีมือดี จึงได้รับสายเลือดนักเลงภาษาไทยมาเข้มข้น พร้อมทั้งได้รับ DNA นักอ่านชนิดเข้าเส้น อ่านหนังสือได้ทุกแนว ไม่ว่าจะเป็นสารคดีไปจนถึงการ์ตูน อ่านหนังสือมาตลอดชีวิตและเป็นความสุขที่เสมือนรักแท้

ด้วยความเป็นคนพื้นถิ่นปักษ์ใต้เลยพลอยสนใจเสน่ห์ของภาษาถิ่นอื่นๆ ไปด้วย (พบว่าศัพท์และสำนวนภาษาอีสานเหมาะที่จะเอามาใช้ยิ่งมุกแปลการ์ตูนแก้ก)

เป็นหนุ่มสายศิลป์ฝรั่งเศสในระดับมัธยม จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยด้วยวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาศาสตร์ ทำงานอยู่พักหนึ่งก็เหินฟ้าไปญี่ปุ่น 3 ปี และได้ภาษาซากุระกลับมา และเริ่มทำงานในตำแหน่งนักเขียน-นักแปล ในกอง บ.ก.การ์ตูนอังกฤษ บริษัท เนชั่น เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด ก่อนจะโอนย้ายไปเป็นผู้ช่วย บ.ก.แผนกการ์ตูนญี่ปุ่น บริษัทเดียวกันภายหลัง ทำงานมาร่วม 20 ปีด้วยความเพลิดเพลินจนเลื่อนตำแหน่งเป็น บ.ก.นิตยสารรายสัปดาห์และ บ.ก.อาวุโส ตามลำดับ ถึงจะมีงานอื่นมาให้ผันถึงแต่พบว่างานหนังสือมีเสน่ห์กว่ากันเยอะ เมื่อโอกาสลงตัวจึงย้ายตัวเองมานั่งเก้าอี้นักแปลอิสระ ทำงานแปลที่ตัวเองรักอย่างเต็มหัวใจ

ผลงานส่วนใหญ่เป็นการ์ตูนเรื่องต่างๆ ที่ลงในนิตยสารการ์ตูน BOOM ทุกแนว ไม่ว่าจะเป็นซีเรียส โรแมนติก ผจญภัย หรือแนวการ์ตูนแก้ก ผลงานที่แฟนๆ การ์ตูนหลายๆ คนยังพอจดจำกันได้ เช่น ลัคกี้แมน, ฮาเรลลูยา BOY, แก้วใจโก๊พันธุ์สวย, Hunter x Hunter, Death Note, Bleach เทพมรณะ, Naruto ฯลฯ นอกจากนั้นก็มีผลงานภาษาอังกฤษโดยร่วมกับบริษัท EA Thailand ในทีม Localize เกมต่างๆ อย่าง Sim City, The Sims, Harry Potter ฯลฯ เป็นภาษาไทย

DIVINE SONG

เพลงพระเจ้า

神曲

คาราวาระ เก็งกิ เขียน

เกวลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ แปล

Shinkyoku

© 2021 Genki Kawamura All rights reserved.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0577-9

คาราวาระ, เก็งกิ.

DIVINE SONG เพลงพระเจ้า.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟกุ, 2567.

256 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เกวลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0577-9

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ คนิต นนทปารยะ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

รุจี บุญยมาลิก

วุฒิชัย อยู่สุภาพ

ภูสุรี ภูมภิญ

Pin.scape รุ่งฤทัย ศรีสุข

อภิญา ผาสุตตะ

อัคคณัฐ ชุมนุ้ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

 www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

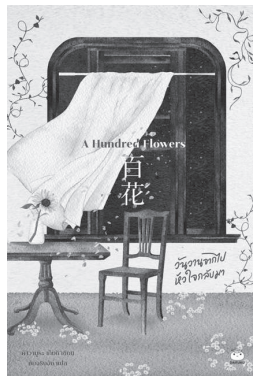
@booktime

DAIFUKU X KAWAMURA GENKI

A Hundred Flowers

“ความรู้สึกอะไรที่สร้างตัวคุณขึ้นมา?”

เมื่อสายลมกำลังพัดพาความทรงจำของแม่ให้ค่อยๆ
เลือนหายไปอย่างไม่มีวันหวนคืน อิชิมิ รื้อฟื้นความทรงจำ
เหล่านั้นให้กลับมา เขากลับมาได้แล้ว หรือยังขัดเคืองใจ
อยู่ลึกๆ ยิ่งแม่หลงลืมขึ้นมากเท่าไร เรื่องราวในอดีต
ที่เคยมีส่วนร่วมก็ยังผุดขึ้นมามากเท่านั้น ช่องว่างที่
ต่างคนต่างเฝ้ารอใครสักคนมาเติมเต็ม...ก็ได้รับการดูแล
เรื่องราวในชีวิตที่ค่อยๆ จางหาย แต่ความรัก
และความทรงจำ ยังคงอยู่ในใจตลอดไป

ราคา 280.-

ทดลองอ่าน

ราคา 250.-

ทดลองอ่าน

MILLION DOLLAR MAN

“ฉันจะบอกให้ว่าเงินซื้อความสุขได้จริงไหม”

คาซึโอะ บรรณารักษ์หนุ่มผู้ถูกลอตเตอรี่ 300 ล้านเยน
กลายเป็นเศรษฐีในช่วงข้ามคืน ด้วยความสมถะ เขายังลังเล
ว่าจะใช้เงินไปกับอะไร จึงเดินทางไปหาเพื่อนสนิท
ที่ตอนนี้เป็นเศรษฐีเช่นกัน เพื่อหาคำตอบของเงินกับความสุข
ที่ว่า...วันต่อมาเพื่อนคนนั้นก็ล้มหายตัวไป
พร้อมเงินจำนวนมหาศาลนั้น จุดเริ่มต้นของการผจญภัย
30 วัน พร้อมมาร์ก ชัคเคอร์เบิร์ก เจ้าแมวลายหินอ่อน
คู่หูตัวติดกัน ที่แค่ได้ตีมากอดก็ลดความวุ่นวาย
แต่หลังจากนี้ปลายทางคือเงินก้อนโต สำนวนและ
ตีแผ่ความสัมพันธ์ของตัวเรากับเงินไปพร้อมกับ
การเดินทางสุดระทึกใจของคาซึโอะและเจ้าเหมียวคูจิ

“สวรรค์และนรกอยู่ที่นั่นทั้งหมด”

ความสงบสุขของครอบครัวดันโนะต้องจบลงอย่างกะทันหัน
เมื่อลูกชายวัยประถมถูกแทงเสียชีวิต เหตุการณ์สะเทือนขวัญครั้งนี้
พาให้คณะร้องประสานเสียงลึกลับ มาชักชวนเคียวโกะผู้เป็นแม่
ไปเข้าร่วมขับร้อง โดยสัญญาว่าจะได้เจอลูกชายอีกครั้งหนึ่ง

ผ่าน “เสียงแห่งนิรันดร์”

ความลับจะค่อยๆ ถูกเปิดเผยจนทำให้ตัวสั่นใน 20 หน้าสุดท้าย

วิธีการเล่าเรื่องเป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร

“คามูระ เก็งกิ” นักเขียนและโปรดิวเซอร์ระดับโลก

เจ้าของผลงาน “Your Name” ใช้เวลาศึกษาข้อมูลกว่า 5 ปี

รวมถึงการฟังเรื่องราวจากผู้เชื่อและอดีตผู้เชื่อ

มากกว่า 100 คน ก่อนจะลงมือเขียน “เพลงพระเจ้า”

ซึ่งได้รับการเสนอชื่อเข้าชิง Japan Booksellers' Award 2022

SN0081 084ย

กดลองอ่าน

9 786161 405779

www.booktime.co.th

280 -

@DaifukuPUB